De dromen van Roodvinger

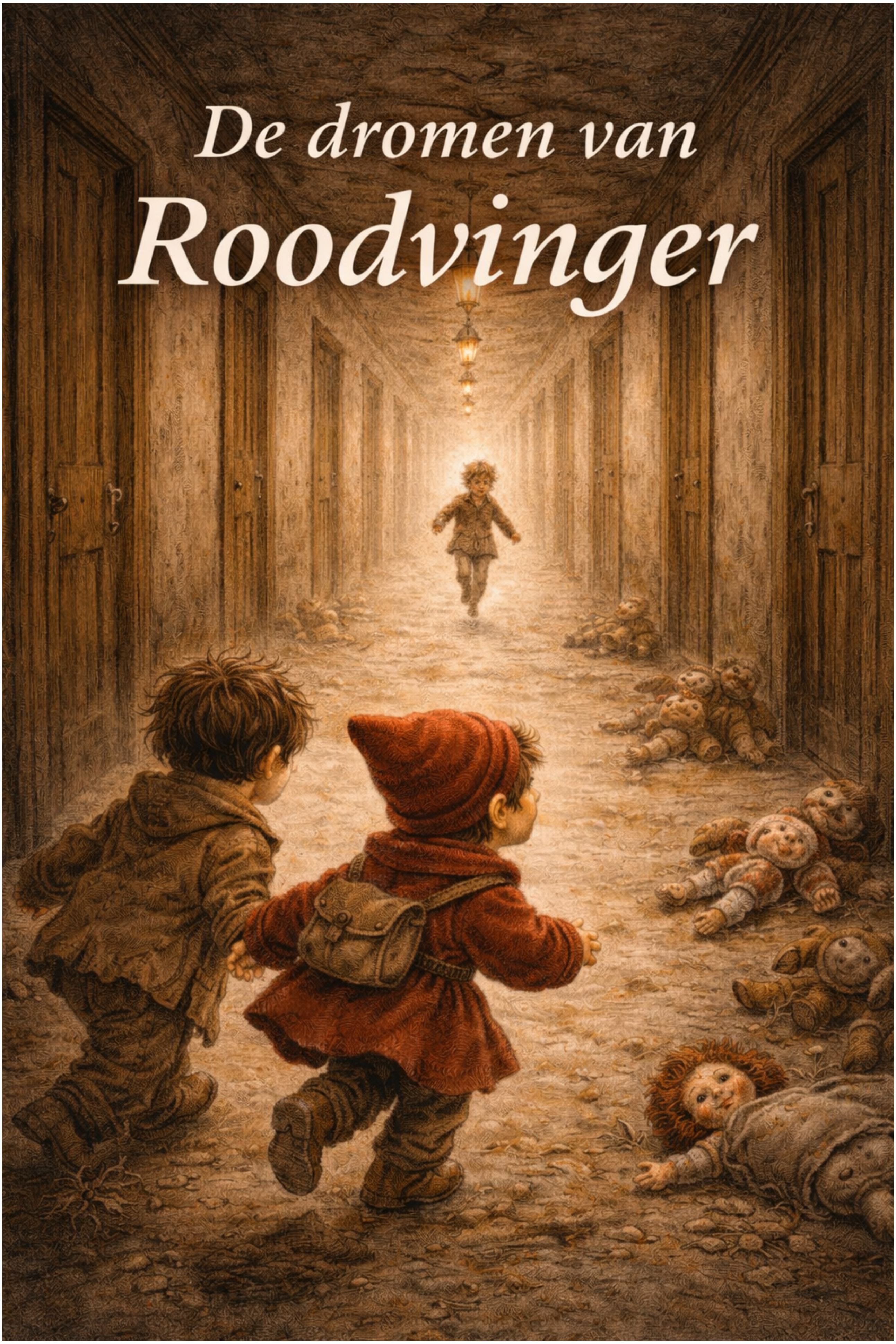

De dromen van

Roodvinger

Uitgave : schoolbibliotheek

1970-2026

2004, 2026

Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van

het Woordweefgetouw

schoolbibliotheek

2004, 2026

Deel 1. Roodvinger en de Draak

Hoofdstuk 1. De Kasteelschool

Hoofdstuk 2. Het TV-Dier

Hoofdstuk 3. De Roze Toverspiegel

Hoofdstuk 4. Wie is Roodvinger ?

Hoofdstuk 5. De Draken gaan Voetballen

Deel 2. Roodvinger en de Vogelspin

Hoofdstuk 1. Wie is Roodvinger ?

Hoofdstuk 2. Het Tropische Vissendorp

Hoofdstuk 3. Het Heksenkasteel

Hoofdstuk 4. De Rode Nacht

Hoofdstuk 5. De TV-kroon

Hoofdstuk 6. Het Land der Vogelspinnen

Hoofdstuk 7. Het Roze Kruid

Deel 3. Roodvinger en de Bergheks

Hoofdstuk 1. De vliegende schildpad

Hoofdstuk 2. De zevende deur

Hoofdstuk 3. Waar is Roodvinger ?

Deel 1. Roodvinger en de Draak

Hoofdstuk 1. De Kasteelschool

Op een dag was Roodvinger samen met een vriend in de zee. Ze waren daar aan het zwemmen. Ze vonden daar een vreemde zeester. Blauwvinger, zo heette die vriend, raapte de zeester op, en deze begon direct licht te geven. 'Wat prachtig,' zei Blauwvinger, en legde de zeester weer terug. In de verte zagen ze Motlib, één van de

centaurs, zwemmen. 'Hallo, Motlib,' riep Roodvinger. En daar kwam Motlib aanzwemmen.

Ze waren erg blij elkaar weer eens te zien. Motlib keek Roodvinger aan en zei : 'Zo, Roodvinger, heb je de laatste tijd nog veel draken moeten bevechten ?' Roodvinger begon te lachen, en daar zwom de zeester weer. 'Hallo,' sprak de zeester. 'Kom, ik wil jullie wat laten zien.' Roodvinger en Blauwvinger sprongen op de rug van Motlib en deze zwom achter de zeester aan. Het was een lange reis. In de verte zagen ze een eiland. Dit eiland kenden ze nog niet.

Na lang zwemmen waren ze eindelijk bij het strandje van het eiland aangekomen. Er zat een man daar met gescheurde kleren en hij had een woeste baard. 'Halt,' sprak hij. 'Wat komen jullie hier doen ?' 'Ach, Meharates,' zei de zeester, 'dit zijn vrienden van me, en ik wilde hen even wat laten zien.' Ze moesten eerst een stukje over het strand en wat rotsen lopen, en na een tijdje kwamen ze aan bij een grot. Er hing wat vreemd spul voor de grot wat wel een beetje op snoep leek. Roodvinger likte eraan, maar de zeester riep direct : 'Niet doen, dat is vergif, daar ga je van slapen.' En daar viel Roodvinger in een diepe slaap. 'Nou, die laten we hier wel even liggen, dan kunnen wij even de grot in zolang,' zei de zeester. 'Hoelang blijft hij slapen,' vroeg Motlib. Maar dat kon wel een tijd duren, volgens de zeester, misschien wel dagen. In de grot aangekomen zagen ze duistere schaduwen, en heel in de verte zagen ze grote slijmerige webben hangen en liggen. Dit moest wel van een erg grote spin zijn. En ja hoor, na een tijdje lopen zagen ze een grote spin zitten, die wel tien keer zo groot was als henzelf. Daar schrokken ze wel even van. 'Goedendag,' zei de spin, 'ik denk niet dat jullie weten wie ik ben. Ik ben de baas van deze grot, en dit is een grot met grote schatten. Kom maar mee.' En daar liepen ze de grote spin achterna, nog dieper de grot in. Ze moesten door allerlei duistere tunnels, en na een tijdje kwamen ze in een open ruimte. Er lagen hier een heleboel apparaten. Die apparaten leken op vissen. De spin zei dat het een soort radio's waren. Niet voor in je huis, maar voor in je lichaam. Daar schrok Blauwvinger wel even van. 'Nou, wel handig hoor,' zei de spin, terwijl Motlib en de zeester een beetje grinnikten. 'Er zitten ook telefoonstukken bij, zodat je altijd met elkaar kunt praten.'

En daar ineens kwam Roodvinger aanstrompelen. Hij was eindelijk wakker geworden. En wat waren al die vreemde apparaten ? Roodvinger vond het wel interessant. Hij had altijd al graag een robot willen zijn. Hij schraapte wat glibberige

apparaten bij elkaar en merkte dat het een soort kleding was. Hij kon zijn armen erdoorsteken, zijn benen, en zijn hoofd. Het was een soort ruimtepak. 'Zo,' zei de spin. 'Nu kun je met alle dieren praten.' Natuurlijk kon Roodvinger al met veel dieren praten, maar nu kon hij met alle dieren praten, en ook op afstand, als door een telefoon. En ook Blauwvinger en Motlib begonnen de glibberige kleren aan te trekken. Na een tijdje kwam Meharates binnenstormen. 'Wat zijn jullie toch allemaal aan het doen ? Zeg, blijf daar eens van af ?' schreeuwde hij. Maar de spin werd een beetje boos en zei : 'Meharates, wees blij dat iemand jouw uitvindingen wil

gebruiken.' Dat was waar. 'Nou,' zei Meharates, 'dan mogen jullie mijn kasteel ook wel zien.' En na een tijdje lopen kwamen ze aan bij het kasteel van Meharates. Het kasteel was omhuld met grote lichtgevende witte spinnen, en ook binnen waren er veel spinnen. Roodvinger en de anderen keken hun ogen uit. Meharates glimlachte, en trok de brug op, terwijl ze naar binnen liepen. Het kasteel was vol met allerlei grote zalen. Er hingen hier grote zwaarden die wel van reuzen leken te zijn. Maar Meharates zei dat dit de zwaarden van spinnen waren. Hele grote spinnen.

Het kasteel rook naar bloemen, en de geur kwam duidelijk van boven af. Er hingen

hele grote bloemen langs de muren van de trappenhallen, en veel van die bloemen bewogen en draaiden. Door de grote lange ramen kon Roodvinger de hogere bruggen van het kasteel zien. En onder die bruggen gleden enorme slangen. Roodvinger had nog nooit zoiets gezien, en keek zijn ogen uit. Maar waar waren Motlib en Blauwvinger gebleven ? 'Loop maar door,' zei Meharates. Hoe hoger ze kwamen hoe meer de trappen op bloemen begonnen te lijken, en het was alsof ze nu geheel in een bloem liepen. Roodvinger werd een beetje duizelig, en hij kon de zeester en de grote spin ook niet meer zien. 'Zo,' zei Meharates, 'we zijn er bijna.'

'Waar zijn we bijna,' vroeg Roodvinger. 'Aan de top van het kasteel,' zei Meharates. Plotseling waren ze op een heel groot balkon aangekomen, en Roodvinger zag ook andere kastelen in de verte, waar al die bruggen naartoe leiden. Voor hen stond een treintje, en Meharates duwde hem zachtjes naar binnen en ging zelf ook mee. Daar waren Motlib en de anderen weer. 'Zo,' zei Meharates, 'nu kunnen we die andere kastelen eens gaan bezoeken.' En daar begon het treintje te rijden. 'Wat zijn dat eigenlijk voor kastelen ?' vroeg Blauwvinger. 'Scholen,' zei Meharates. Roodvinger begon zich ineens erg dom te voelen. Ja, er zou zoveel zijn wat ze nog moesten leren, als hij dit hier allemaal zo zag. Het was wonderlijk. Ze waren bij een ander groot wit kasteel aangekomen. Er stond een man met een hoge hoed bij de poort. 'Welkom, nieuwe studenten,' zei hij. 'Maar ik wil helemaal niet studeren,' zei Blauwvinger. 'Ik wil weer naar huis.'

Maar Meharates werd heel erg kwaad : 'Zeg, deze lessen heb je nodig, anders blijf je een domme vinger.' Nou ja, misschien had hij wel gelijk, dacht Roodvinger bij zichzelf. Misschien hadden Blauwvinger en hij deze lessen wel hard nodig. 'Wat moeten we leren ?' vroeg Motlib. 'Dat zul je nog wel zien,' zei de man met de hoge hoed. 'Kom maar mee.' En weer liepen ze op een trap in een hal tussen grote bloemen. Ineens drukte de man op een knopje ergens op de trap, en een grote bloem kwam tevoorschijn om hen naar binnen te slokken. Ineens waren ze allemaal binnenin de grote bloem. Het was als een zaal.

Ze gingen op zachte banken zitten, en de man met de hoge hoed op liep naar voren. Uit zijn jasje gleed een staart, die ook wel een beetje op een slang leek. Toen de man zich weer omdraaide kwam er een gespleten tongetje uit zijn mond, en zijn gezicht leek op een slang of een kikker. Al gauw begon de man te praten, maar hij praatte zo snel dat ze hem niet konden volgen. 'Dat moet,' zei Meharates, 'hij moet het eerst snel vertellen, en daarna langzaam, zodat je het kunt verstaan.' Wat een grappige manier van lesgeven, dacht Roodvinger. Toen het snelle gepraat afgelopen was had de man een hele hoge stem, maar nu begon hij heel rustig te praten, terwijl zijn gezicht leek op dat van een eend met een snavel. 'Kwaak, kwaak, kwaak,' zei hij. Maar dat verstonden ze natuurlijk niet. Meharates zei dat ze eerst op de eendenknop van hun ruimtepak moesten drukken. Dat was een oranje glibberige knop onder hun oksels. En ineens konden ze het verstaan. En als ze het na een tijdje weer niet konden verstaan, moesten ze er weer op drukken. Van achter de man kwam er ineens een oranje slang tevoorschijn, en begon om de man heen te kronkelen. 'Hallo, Didas,' zei de man, 'neem het maar van me over.' En toen ging de man in één van de zachte banken zitten. En Didas begon heel traag te praten, zo traag dat niemand het kon verstaan, en iedereen werd zo moe.

'Ja, dat moet,' gaapte Meharates, 'hij moet het eerst langzaam vertellen, en dan gewoon normaal.' En na een tijdje viel iedereen in slaap. Toen de slang klaar was met het langzame en weer normaal begon te praten werd iedereen wakker, en ging de les door. Maar het was slangentaal, en Roodvinger kon het niet verstaan. 'Druk op de groene knop onder je borstzakje,' fluisterde Meharates. En toen kon Roodvinger alles verstaan. Ineens begon de vloer heel glibberig te worden als water, en er kwam een haai doorheenzwemmen. Direkt gleed hij op de slang af en nam het van hem over, terwijl de slang in één van de zachte banken gleed. 'Goedendag,' zei de haai. 'welkom op deze mooie dag. Goed is het op school te zijn, want wij moeten nog zoveel leren. Nu, wat ga ik jullie leren ? Ik ga jullie leren jullie zelf te feliciteren, want jullie zijn

allemaal weer een dagje ouder geworden. Dat mogen we wel vieren.' En er kwamen wat visjes omhoog zwemmen door de glibberige vloer, en zij droegen dienblaadjes met glaasjes. 'Neem allemaal maar een glaasje,' zei de haai. En iedereen begon direkt te drinken. Huh wat vreemd. Roodvinger voelde zichzelf ineens als de meester. En daar liep hij met grote passen naar voren, terwijl de haai in één van de zachte banken gleed. 'Zo, ziezo,' zei Roodvinger, 'nu is het mijn beurt om jullie les te geven. Ik voel me ineens als de meester, dus daar gaat ie dan : ik ga jullie leren jezelf te feliciteren, omdat je er weer wat bij hebt geleerd.' Hij voelde zich wel een hele rare meester,

maar dat kan natuurlijk gebeuren in zo'n wonderbaarlijk kasteel. En na een tijdje kwam Blauwvinger naar voren. Hij had ook niet veel te vertellen, maar het werd een dolle boel. En nadat Blauwvinger de meester was, werd Motlib de meester. De zeester had dolle pret, en ze waren allemaal heel blij dat de zeester hen naar dit eiland had gebracht. Maar natuurlijk moesten ze ook weer naar huis.

De zeester bracht hen weer terug terwijl Roodvinger en Blauwvinger weer op de rug van Motlib zaten. Roodlaarsje was zo blij hen weer terug te zien. Het was een mooi avontuur geweest. Meharates had hen een knopje op het ruimtepak aangewezen, waardoor het pak op sommige delen nog glibberiger zou worden, zodat het een soort televisie zou worden, waardoor ze de lessen op de kasteelschool gewoon konden volgen. En hij had hen ook zo'n pak voor Roodlaarsje meegegeven. Wat was Roodlaarsje daar blij mee, zeg.

Hoofdstuk 2. Het TV-Dier

De volgende dag werd er een pakje bezorgd bij Roodvinger's huisje. Het was nogal een groot pakje, en voorzichtig maakte Roodvinger het open. Het was van Meharates. Er zat een soort telefoon in het pakje met een gouden hoorn en gouden strepen op het apparaat. Meharates had erbij geschreven dat het een Egyptische telefoon was, een telefoon-recorder. Daarmee zou je elk gesprek wat je hebt op een bandje kunnen opnemen, om het later nog eens af te spelen. Dat was wel aardig van die Meharates, zeg. En de telefoon kreeg een mooi plaatsje in het huisje. Roodvinger begon direkt te bellen, en tijdens de gesprekken begonnen de gouden streepjes licht te geven en te knipperen. Op de achterkant van het apparaat zaten wat knopjes die Roodvinger nog niet had uitgeprobeerd. Met één knopje kon je het licht zachter zetten, want de telefoonrecorder was bijna een lamp. Met een ander knopje begon zachte muziek te spelen, maar toen Roodvinger op het derde knopje drukte gebeurde er iets vreemds. De vloer begon op te schuiven, heel langzaam, met een laag grommend geluid, totdat er een gat was ontstaan. Recht keek Roodvinger in een soort tunnel. Daar keek Roodvinger wel even van op. Roodlaarsje kwam er ook bij staan, en ze wist niet wat ze moest zeggen. Voorzichtig stapten ze beiden in de tunnel, en stapje voor stapje liepen ze verder naar beneden. De tunnel leidde hen diep onder de grond, en opeens zagen ze een wit treintje staan, een beetje zoals bij de kastelen van Meharates, maar dan veel kleiner. Zou hij dat hier allemaal gebouwd hebben ?

Roodvinger en Roodlaarsje gingen in het treintje zitten, dat langzaam begon te rijden. 'Waar gaan we naartoe ?' riep Roodvinger. Maar niemand antwoordde. Het treintje ging steeds sneller, en Roodvinger hield Roodlaarsje goed vast. Ineens kwam er van achter een bankje in de trein een spinnetje tevoorschijn. 'We gaan naar Egypte,' zei het spinnetje. 'Waarom dat dan ?' vroeg Roodvinger. 'Dat zul je nog wel zien,' zei het spinnetje. 'Nee, ik wil het nu weten,' zei Roodvinger. Maar het spinnetje kroop weer weg. 'Spinnetje, waar ben je ?' vroeg Roodvinger. Maar het spinnetje was helemaal verdwenen. 'Nu ja, laten we maar afwachten,' zei Roodvinger. Ineens hoorden ze een gebons op het dak van het treintje, en daar kwam Meharates naar binnen. Hij was van boven ergens op de trein gesprongen. Daar keek Roodvinger wel even van op. Roodlaarsje sliep. Ze waren blij elkaar weer te zien. 'Zeg, Meharates, waarom gaan we naar Egypte ?' vroeg Roodvinger. 'Ik heb weer een verrassing voor je, Roodvinger,' zei Meharates. Roodvinger glimlachte. Na een tijdje kwamen ze aan in Egypte. Snel duwde Meharates nog een apparaat in Roodvinger's handjes. Het leek een beetje op de Egyptische telefoon, maar had een soort koperen gezicht. Meharates

zei dat Roodvinger het over de telefoon kon schuiven, en dat het een radio-recorder was. Meharates zei dat Roodvinger daardoor een heleboel mensen tegelijk kon opbellen, maar nog veel meer. Er stond een spinnetje voor hen met draaiende ogen. Ze waren diep onder een piramide, in een grote grot. Die grot had een heleboel gangen, en Meharates nam Roodvinger aan de arm mee. Roodlaarsje lieten ze in het treintje zitten, en het spinnetje zou wel op haar passen. Roodlaarsje was in een diepe slaap. Waar zou ze allemaal over dromen ?

Na een tijdje lopen kwamen ze in een grot met een heleboel apparaten. Roodvinger

keek zijn ogen uit, en Meharates begon te wijzen en te praten. Het ging allemaal erg snel, en Roodvinger kon het allemaal niet onthouden. Meharates wist veel van apparaten af, en hij vertelde dat die apparaten nodig waren. Maar voor wat ? Ineens zag Roodvinger een geurtelefoon staan. Er zat een soort rond doosje in dat ronddraaide en bloemengeuren verspreidde en een heleboel andere geuren, meestal van het bos. Er stonden ook wat oude televisies. Deze televisies waren zo oud, dat er vogels inwoonden. Aan het einde van de apparatenhal was een opening, en al snel kwamen ze in de buitenlucht, tussen de piramiden. Eerst zouden ze op zoek gaan naar een hotel om even wat te rusten. 'Maar Roodlaarsje dan ?' vroeg Roodvinger. 'Die zal het spinnetje wel meebrengen zo,' zei Meharates. En ja hoor, daar kwamen ze al aan. Roodlaarsje was nog een beetje moe, maar ze konden nu in een hotel wat rusten of slapen. Maar een heleboel hotels waren al vol, en ze begonnen steeds vermoeider te raken. De zon scheen zo fel. Toen besloten ze in een piramide te gaan, in een hoekje, om even wat te rusten. De volgende morgen waren ze vroeg wakker. Wat hadden ze lang geslapen, zeg. Nog steeds wist Roodvinger nog niet helemaal waarom ze hier waren, en weer vroeg hij : 'Meharates, waarom zijn we hier eigenlijk ?'

Ineens schrokken ze van een krijsend geluid. Meharates rende naar het midden van de piramide, en zag een enorm wezen met een driehoek als hoofd. Het leek wel een draak, of een enorme robot. 'De tv gaat aan !' riep Meharates. 'Wat ?' riep Roodvinger. 'De tv,' riep Meharates weer. En er kwamen bliksemschichten uit de grote driehoek. 'Het is een tv-dier, een levende televisie, en hij is pas uit het ei gekomen,' riep Meharates. Ineens zagen ze grote ogen verschijnen in de driehoek, en zagen ze allerlei dingen verschijnen in de driehoek, alsof ze naar de televisie keken. Maar datgene wat ze in de driehoek zagen verschijnen, kon er ook uitkomen. Dat had Roodvinger nog nooit meegemaakt. De dieren die ze op het grote scherm zagen kwamen er gewoon uitlopen of uitvliegen, en als ze een zee zagen, dan spetterde het water uit de tv. Maar het mooiste van alles was dat Meharates zei dat ze ook in de tv konden klimmen. En dan waren ze in de wereld van de televisie. 'Kom mee,' zei Meharates, en begon op het grote dier te klimmen. Maar ineens kwam er vuur uit de driehoek, en het dier begon wild te bewegen. En daar vloog Meharates. Roodvinger en Roodlaarsje konden hem gelukkig net opvangen. 'Is dit niet allemaal erg gevaarlijk ?' vroeg Roodvinger. 'Ach, welnee, het is maar televisie,' zei Meharates, 'en na een tijdje dan is het dier uitgegroeid tot een soort boom of struik. Dat gebeurt altijd als zulke dieren groter worden. En daar rende Meharates weer op het dier af, terwijl het dier als een olifant begon te toeteren. Rookwolken kwamen er uit de driehoek, maar na een tijdje werd het dier steeds rustiger. Wat een vreemde televisie. Roodvinger

vond het erg spannend en klom Meharates achterna. Meharates had een klein apparaatje uit z'n zak gehaald waarmee hij de televisie-zenders kon wisselen. Hij gaf er ook ééntje aan Roodvinger. 'Als het nu gevaarlijk wordt, dan moet je gewoon op een andere zender klikken,' zei Meharates tegen Roodvinger. Roodlaarsje zou gewoon in de piramide blijven om te kijken.

Er was een piratenfilm op de televisie. Toen Roodvinger en Meharates aan de top waren gekomen klommen ze naarbinnen in de driehoek en kwamen op een

piratenschip terecht. De zee was erg woest, en ze zagen wat piraten bezig het dek te schrobben. Ineens stond de kapitein voor hen, die ook een hoofd als een driehoek had. 'Goedemorgen,' zei de kapitein. 'Wat een mooi weer, hè, en jullie dachten zeker : Kom we gaan eens lekker een dag varen op een piratenschip. Daar komt niets van in, verstekelingen. Dat wordt terugzwemmen.' 'Maar waar naartoe ?' vroeg Roodvinger. 'Wat kan mij dat schelen ?' riep de kapitein nors. 'Al zwem je naar de haaien.' Maar toen werd Meharates wel even boos. 'Zeg, lomperik, jij bent niet de enige van de televisie, wij zijn het ook,' riep Meharates. Toen pakte de kapitein een stok en sloeg

daarmee Meharates op zijn arm. Maar Roodvinger zag dat er wat knopjes zaten aan de achterkant van de driehoek, het hoofd van de kapitein, en heel stilletjes sloop hij er naartoe en klikte het uit, en zoeffff, ineens was het gezicht verdwenen en keken ze gewoon tegen een driehoek aan. 'Goed gedaan, Roodvinger,' zei Meharates. Maar toen kwamen ook de andere piraten op hen af, en Meharates en Roodvinger moesten gewoon telkens de knopjes indrukken om hen uit te zetten. 'Allemaal apparaten,' zei Meharates. Dat was wel een vreemd piratenschip. 'Die kapitein kunnen we goed gebruiken, het is een smaaktelevisie. Als we die driehoek op de grote driehoek zetten, dan hoeven we nooit meer naar de winkel, maar dan komt ons voedsel binnen via de televisie, en er zitten een heleboel zenders op.'

Meharates greep de kapitein goed vast en met het kleine apparaatje uit z'n zak zette hij de grote televisie uit. Floep, daar stapten ze uit de televisie, en Meharates zette direkt de driehoeks-kapitein op de grote driehoek waar ze uit waren gestapt. 'Nu zul je wat beleven,' zei Meharates. Snel klommen ze naar beneden naar Roodlaarsje toe. En weer drukte Meharates op het apparaatje en de grote televisie ging weer aan. Ditmaal verschenen er allerlei appels en bananen, en met een ander knopje begonnen ze allemaal naar beneden te rollen.

Meharates zei dat zolang het dier nog goed kon lopen ze moesten zorgen dat het met hen mee zou gaan, zodat het dier in het bos vlak naast Roodvingers huisje kon wonen. En zo gebeurde het. Met z'n drieen klommen ze op het tv-dier, en zo begon de lange reis terug.

Hoofdstuk 3. De Roze Toverspiegel

Op een dag waren Roodvinger en Blauwvinger weer eens aan het zwemmen in de zee. Roodvinger wilde weleens een echte haai zien, en ze besloten wat verder de zee in te zwemmen. Ineens zagen ze wat blauws onder hun verschijnen. Het was een haai, een echte haai. De haai zei : 'Zeg, zal ik jullie eens meenemen naar onderen ? Dan moet je wel diep je adem inhouden, want het is nog wel een stukje zwemmen.' Ze hielden de haai goed vast, en al snel kwamen ze aan in een grot diep in de zee. De haai gaf hen wat schuimpjes en toen ze die schuimpjes in hun mond staken konden ze gewoon ademen.

Er waren hier een heleboel deuren, en op al die deuren stonden rondjes getekend, met rondjes erin. Ze hadden verschillende kleuren. De haai zei dat hier geluid uitkwam. Floep, daar ging een deurtje open. Ineens ging er een sirene aan. 'Ach dat is maar een walvis,' zei de haai. En daar zagen ze een hele grote walvis voorbij gaan. Toen ze door het deurtje gingen kwamen ze in een grot terecht met een heleboel apparaten. 'Weer apparaten,' zei Roodvinger. Er lagen ook wat oude tv's waar kleine visjes in woonden. Ook zagen ze een oude schoen liggen. 'Afblijven,' zei de haai. En weer zwommen ze verder door een deur met rondjes. Telkens als er een sirene ging kwam er een grote vis langs. 'Ja, het verkeer wordt hier goed geregeld,' zei de haai. Ergens op de zeebodem lag een soort grammofoon, met een bloem erop die ronddraaide, terwijl er hele zachte muziek uitkwam. Verderop waren de bloemen wat groter, en waren ze als grote ronddraaimolens. 'Ga er maar inzitten,' zei de haai. De bloem had hoge blaadjes en daarbinnen waren zachte banken waarop ze konden zitten. Direkt begon de bloem te draaien en vooruit te bewegen. Zo konden ze de zee goed bekijken. Aan het einde van de rit kwamen ze binnen in een haaienkasteel. Hier stopte de bloem, en konden ze uitstappen. Ze waren inmiddels al binnenin het kasteel, en er waren hier veel haaien. Weer gingen er sirenes af en grote vissen kwamen naarbinnen. Ze gingen allemaal door een grote deur in het kasteel en toen ging de deur achter hen dicht.

'Wat gaan ze daar doen ?' vroeg Roodvinger. 'Vergaderen,' zei de haai. 'Waar vergaderen ze dan over ?' vroeg Roodvinger weer. Maar de haai gaf geen antwoord. 'Kom mee,' zij hij. Ze moesten een trap op en kwamen op een balkon terecht. Nu konden ze alles goed zien. Er zaten hier allerlei enorme vissen rondom een grote tafel. Maar ze spraken in een taal die Roodvinger en Blauwvinger niet konden verstaan. Het was een vreemde vissentaal. Ineens ging er een luik in het plafond open

en er daalde iets naar beneden tot de grote tafel. Het was een grote bloem, en binnenin was water. Toen begonnen er allerlei beelden te verschijnen in de bloem. Het was een soort televisie.

'Weer een televisie,' zei Roodvinger. En ineens kwam er een prinses tevoorschijn uit de bloem, en zij gaf zacht licht. Uit haar mond kwamen zachte bellen en bloemen voort, en ineens richtte de prinses zich tot Roodvinger en Blauwvinger op het balkon. 'Ik ben de prinses der vissen,' zei ze zachtjes. 'Wie zijn jullie ?' Roodvinger boog zijn hoofdje en zei : 'D..dag, prinses, ik ben Roodvinger.' En ook Blauwvinger boog zijn

hoofdje en zei : 'E...en ik b..ben Blauwvinger, prinses.' 'Welkom,' zei de prinses. En toen zakte de prinses weer terug in de bloem. Daarna kwamen er nog allerlei andere bezoekers vanuit de bloem tot de vissen, en ze hadden even wat korte gesprekken. Ze zagen de meest wonderbaarlijke figuren. De haai zei dat het een droomtelefoon was, waarmee ze elkaar konden bezoeken.

Roodvinger vertelde over de Egyptische telefoon die hij van Meharates had gekregen. Toen zwom de haai naar de droomtelefoon toe, haalde er een klein blaadje vanaf, wat direkt weer begon te groeien aan de telefoon, en nam het blaadje mee naar

Roodvinger. 'Alsjeblieft,' zei de haai, 'als je dit blaadje onder jouw telefoon legt, dan groeit het ook uit tot een droomtelefoon.' Dat leek Roodvinger wel spannend.

Na een tijdje ging de bloem weer weg door het luik in het plafond, en toen ging er een muur open achter de tafel, en een vreemd ei met hazenoren kwam naar voren lopen. Hij deed een luikje open in zijn buik, en er waren allerlei kleine filmpjes te zien. De vissen kozen een filmpje uit wat ze wilden bekijken. En dit filmpje werd heel groot. Ze konden alles uit het filmpje pakken wat ze maar wilden, alsof ze op een eenvoudige manier boodschappen deden.

Aan het einde van het filmpje ging het ei met de hazenoren weer weg, terwijl het een mandje droeg. 'Wat zit er in dat mandje ?' vroeg Roodvinger aan de haai. Maar de haai wilde het niet zeggen. 'Ach toe nou,' zei Roodvinger, 'ik wil het zo graag weten.'

Toen draaide de haai zich naar Roodvinger toe en zei : 'In die mand zitten kleine visjes, de kinderen van de grote vissen, en die kinderen zijn erg verdrietig. Daarom mogen ze voor een tijdje met het hazenei mee naar zijn filmhuisje.' 'Hoe komt het dan dat die visjes zo verdrietig zijn ?' vroeg Roodvinger. En weer zei de haai een tijdje niets. Maar na lang aandringen begon de haai te vertellen : 'Al die vissen zijn verdrietig, wij zijn allemaal verdrietig. Die prinses die je toenet zag, dat is onze prinses en die mag maar eens in het jaar verschijnen door de droomtelefoon. Ze wordt opgesloten gehouden door de zwarte draak die onder de zeebodem woont.' Daar schrokken Roodvinger en Blauwvinger wel even van. Waarom zou die draak zo'n lieve prinses zo diep onder de zeebodem opgesloten houden ? En toen sprak de haai verder : 'Als er kleine visjes geboren worden, dan worden ze bijna elke dag door de draak in de bodem gezogen, en dan moeten ze hard werken, en hele moeilijke en vervelende dingen leren.' Gelukkig als het hazenei eens per jaar komt, dan mogen ze een paar daagjes naar het filmhuisje. En weer schrokken Roodvinger en Blauwvinger daarvan. 'Waarom doet die draak dat toch ?' vroeg Roodvinger aan de haai. 'Dat weet niemand,' zei de haai. Dit is al honderden jaren zo. 'Honderden jaren ?' zei Roodvinger, 'maar hoe kan het dat de prinses dan nog zo jong lijkt ?' 'Dat moet ze,' zei de haai, 'ze moet jong blijven van de draak, en ze moet elke dag in een roze toverspiegel kijken, dan blijft ze jong.' 'Maar waarom moet ze jong blijven ?' vroeg Roodvinger. 'Omdat ze op iemand lijkt die de draak ooit gekend heeft,' zei de haai. Maar meer wist de haai er ook niet van te vertellen. 'Hoe kunnen we bij de draak komen,' vroeg Roodvinger. Maar dat wist de haai niet, omdat het rijk van de draak altijd verschoof, en daardoor waren er ook vaak aardverschuivingen. 'Kom mee, Blauwvinger,' zei Roodvinger, en samen begonnen ze naar openingen in de grond te zoeken.

De haai kende nog wel wat openingen en leidde hen er naartoe. Maar hoe lang ze ook zochten, ze konden geen spoor van de draak vinden. Roodvinger kreeg een idee. Misschien zouden ze via de droomtelefoon bij de draak kunnen komen. Op een avond gingen ze weer naar de vergaderzaal, en de haai wist wel hoe de droomtelefoon kon komen. Toen de bloem op tafel lag begon Roodvinger naar knopjes te zoeken, maar hij kon niets vinden. Het leek wel alsof de droomtelefoon zichzelf bediende. 'Dat doet de draak,' zei de haai. 'De draak beslist hier alles.' En toen ging Roodvinger op de bloem staan, en stak zijn vingertje in de lucht en riep : 'Draak, draak, als je me hier ziet, geef antwoord. Ik wil met je praten.' Maar er gebeurde niets. En ook Blauwvinger ging op de bloem staan, en samen begonnen ze erop te springen. Misschien sliep de draak wel. En eindelijk begon er beeld te komen onder hun voeten, en een zwart drakenhoofd verscheen. De haai werd erg bang en zwom snel weg. 'Zeg draak,' zei Roodvinger, 'ze zijn hier allemaal erg bang voor je, en de vissen zijn allemaal erg verdrietig over dat wat je doet. Waarom doe je dat eigenlijk ?' En

toen begon de draak te bulderen, zo hard te bulderen, dat Roodvinger en Blauwvinger van schrik van de bloem afsprongen. De bloem was vuurrood geworden, en er sloegen vlammen vanaf. 'Waaaaaaaaa,' schreeuwde de draak en begon afschuwelijk te krijsen. Van schrik deden Roodvinger en Blauwvinger nog een stap achteruit, want de draak begon door de bloem omhoog te komen. Roodvinger en Blauwvinger wisten niet wat ze zagen, en overal sloegen bliksemschichten naast hen neer. Maar ineens werd alles wat rustiger, en de draak ging op één van de grote vissenstoelen zitten. 'Ik kom van de zwarte bergen,' zei hij. Er was daar een meisje dat altijd brood en vruchten kwam brengen, maar op een dag ging zij op zee en werd verslonden door een grote vis. Sindsdien haat ik vissen, en ben ik onder de zeebodem gaan wonen om wraak te nemen. Ik heb hun prinses opgesloten in een diep onder de zeebodem.' 'Maar draak,' riep Roodvinger, 'niet alle vissen zijn slecht. En misschien had die grote vis zich wel vergist, misschien dacht hij wel dat het meisje de vissen kwaad zou doen.' Maar ineens kwam de draak op Roodvinger en Blauwvinger af, en blies een hete vlam op hen af. De bloem begon hard te draaien, en er kwamen hoge beltonen uit voort. Langzaam werden Roodvinger en Blauwvinger in de bloem gezogen, en kwamen in een tunnel die hen tot onder de zeebodem bracht. Daar werden ze door een zwarte ridderachtige soldaat in een zandkooi opgesloten. In de kooi ernaast zat de prinses.

'Wat ben ik blij jullie weer te zien,' zei de prinses. 'Ik zit hier al zo lang alleen opgesloten. Komen jullie me eruit helpen ?' Direkt begon Roodvinger over de roze toverspiegel te vragen. 'Die toverspiegel kan praten, en praat altijd over dat wat de draak heeft meegemaakt. En door dat telkens te horen en te zien blijf ik jong, maar ik ben hier diep ongelukkig.' 'Kan die toverspiegel nergens anders over praten ?' vroeg Roodvinger weer. 'Nee,' zei de prinses, 'dat mag niet van de draak.' Dan moest die toverspiegel ook wel diep ongelukkig zijn, dacht Roodvinger. Maar verder konden ze niet praten, want daar kwam de draak al aanbonken. 'Zo, nu heb ik dan ook de vissenvrienden veilig opgesloten. Wat een vangst vandaag.' 'Zeg draak,' vroeg Roodvinger, 'zou ik ook eens in die mooie spiegel van u mogen kijken, ik zou ook graag weleens willen horen wat u nog meer allemaal hebt meegemaakt.' De draak begon te glunderen : 'Wil je dat ?' 'Ja,' zei Roodvinger, 'ik zou er wel voor altijd in willen blijven kijken.' 'Ha ha,' riep de draak, 'ik ga hem direkt voor je halen.' En na een tijdje kwam de draak weer aanstormen met de spiegel. Het was een prachtige roze spiegel. Een spiegel met oogjes en met een mond, maar er rolden ook dikke tranen uit z'n ogen. Direkt begon de spiegel te vertellen over de draak. Hoe goed de draak wel niet was, en wat de draak allemaal had meegemaakt. En de spiegel was als een soort televisie, en ze konden de draak er goed op zien. Ineens kreeg Roodvinger

een plan. Voorzichtig haalde hij het apparaatje uit zijn zak wat hij van Meharates had gekregen om de zenders mee te verwisselen. En drukte op een andere zender.

Ineens was daar het gezicht van Meharates op het beeldscherm, en snel legde Roodvinger het bloemenblaadje wat hij van de haai had gehad onder de spiegel. En al snel begon de spiegel een beetje op de droomtelefoon te lijken, en Meharates stapte door de spiegel naar binnen. 'Zeg, wat is hier aan de hand ?' vroeg Meharates. En snel begon Roodvinger het hele verhaal te vertellen. 'Nou, dat heb je goed opgelost, Roodvinger,' zei Meharates. 'Het is nu een koud kunstje om te kunnen vertrekken.' En Meharates schoof de spiegel door de kooi van de prinses. 'Snel, prinses, stap erdoorheen.' En dat deed de prinses. En toen trok Meharates de spiegel weer terug en zo konden ze alledrie door de spiegel verdwijnen, om in het kasteel van Meharates terecht te komen. Maar nu stond die arme spiegel daar natuurlijk nog. Oh, wat was de draak kwaad, en ook hij dook door de spiegel, en kwam in het kasteel van Meharates terecht. 'Wat kom jij hier doen,' bulderde Meharates. 'Geef de prinses terug, en die misselijke kereltjes,' kermde de draak. Maar snel pakte Meharates een spinnenzwaard van de muur en richtte het op de draak. 'Die toverspiegel is niet van jou,' bulderde Meharates, 'maar van mij.' Heel lang geleden was de toverspiegel uit het kasteel van Meharates weggestolen, en nu wist hij dan eindelijk wie de dief was. Dankzij Roodvinger. Maar nu moesten ze nog met de draak afrekenen. En die begon behoorlijk met vuur te spuiten. 'Rennen, jongens,' riep Meharates, 'naar de trein.'

En na op de trappen gerend te hebben kwamen ze bij de kasteeltrein over de slangenbrug. Heel het kasteel stond al in brand, en nu moesten ze heel snel zijn. De draak kwam achter hen aan, en net op het nippertje konden ze met de trein vluchten. Maar het gevaar was nog niet geweken. De brug begon ook al te branden. Bij het andere kasteel aangekomen zagen ze de man met de hoge hoed weer staan, en snel sprongen ze in een grote bloem, om in het klaslokaal te komen. 'Oh, wat moeten we nu doen,' rilde Roodvinger. Ineens begon de vloer te trillen en waterig te worden, en de haai van Meharates kwam naarboven zwemmen. 'Vlug,' zei de haai, 'klim op mijn rug, dan kunnen we naar de zee van Meharates.' En snel klommen ze op de rug van de haai. Maar ach, de draak zat hen nog steeds achterna, en het water begon heter en heter te worden. De haai zwom zo snel als hij kon, en de draak zwom hem achterna. Ineens stond de roze toverspiegel voor hen, en riep : 'Meester, ik ben eindelijk terug,

dankzij Roodvinger ben ik weer een dromenspiegel.' En weer konden ze door de spiegel ontsnappen. Maar nu was de draak echt kwaad geworden, en met zijn ijzeren klauwen sloeg hij de spiegel in stukken. En daar lagen ze dan allemaal voor de grote draak : Meharates, de man met de hoge hoed, Roodvinger, Blauwvinger, de prinses en de haai. En langzaam begon de zee in een vuurzee te veranderen. Maar daar kwam ineens het tv-dier van Roodvinger tevoorschijn. Hij raapte de scherven van de spiegel op en stopte ze in een pot met aarde. Snel stopte hij de pot in een gat in de zeebodem,

en daar begon de spiegel weer te groeien, groter dan ooit. En er begonnen vruchten aan de spiegel te groeien als aan een boom. En iedereen begon van de vruchten te eten, ook de draak. 'Meharates,' zei de spiegel, 'zij die van deze vruchten eten zullen altijd jong blijven, want het zijn tv-vruchten. En hen die in televisie-wereld leven blijven altijd jong.' En dat was waar. Hier, in televisiewereld, zou het prinsesje voor altijd veilig zijn, en hoefde ze zich nooit meer opgesloten te voelen. Ze zou voortaan bij Meharates gaan wonen, in de televisie-wereld, samen met al haar vissen. Het

duurde niet lang of het rijk van Meharates stond weer recht overeind, maar goed, met een echte toverspiegel en een tv-dier gaat zoiets natuurlijk erg snel. Roodvinger had weer een groot avontuur erop zitten, en samen met Blauwvinger en het tv-dier gingen ze weer terug naar huis, waar Roodlaarsje al op hen zat te wachten. Al met al was het weer een echt drakenavontuur geweest.

Hoofdstuk 4. Wie is Roodvinger ?

Op een dag werd Roodvinger door de koning opgebeld, of hij even naar het paleis wilde komen. Toen Roodvinger daar aankwam had de koning een geschenk voor Roodvinger. Dit omdat Roodvinger zo'n goede detective van de koning was. Het was een tv-ring, door een dwerg gemaakt. Maar je kon er ook mee telefoneren, je kon er bezoekjes mee afleggen, en gasten ontvangen, en nog veel meer. Eigenlijk kon je er zo'n beetje alles mee. Daar had je geen grote apparaten meer voor nodig. En door deze ring had je nu alles altijd dichtbij. Als je honger had, dan kwam er door de ring voedsel tevoorschijn. Roodvinger was hier natuurlijk erg blij mee. Maar als Roodvinger hem moest weggeven, dan zou hij hem aan Meharates geven, want die had altijd van zulke grote apparaten. Hij zou misschien wel blij zijn met zo'n klein dingetje wat hij altijd om z'n vinger kon dragen. En zo gebeurde het. Roodvinger ging nog eens naar het rijk van Meharates toe, en overhandigde het aan Meharates.

Maar Meharates gaf de ring aan de prinses der vissen, en eigenlijk was de ring daar het beste thuis. De prinses moest goed beveiligd zijn tegen draken, en zo zou ze goed over de vissen kunnen regeren en goed voor hen kunnen zorgen. De prinses was erg blij met dit kado. Maar op een dag was de ring kwijt. De prinses legde hem als ze ging slapen altijd op haar nachtkastje, en nu was het verdwenen. Het zou een ramp zijn als de ring in verkeerde handen terecht zou komen, en Roodvinger moest direkt op onderzoek uit. Niemand wist waar de zwarte draak gebleven was sinds het vorige avontuur, en Roodvinger wilde dat vraagstuk eerst oplossen. Het zou best kunnen dat de zwarte draak weer toe had geslagen. Roodvinger zou met een heleboel vissen eens

gaan kijken onder de zeebodem, en het misschien eens proberen met de oude droomtelefoon. Meharates had hem ergens opgeborgen. Maar wat ze ook deden, de draak was nergens te vinden. Nu was de roze toverspiegel ook een soort droomtelefoon geworden, en misschien zouden ze daarmee de draak wel kunnen vinden. En ja hoor, één zender op de droomtelefoon heette : de zender van de zwarte draak. En alle oude films over de draak werden daar vertoond. Het was als de zender waarop de toverspiegel lange tijd was vastgezet. Maar ook werden er filmpjes vertoond waar de zwarte draak nu was.

De zwarte draak leefde weer in de zwarte bergen, op zoek naar het meisje wat hij eens verloor. Hij probeerde de vissen maar te vergeten. Hij had ook van de tv-vruchten gegeten, en was nu in de televisie-wereld op zoek naar zijn oude vriendinnetje. Misschien dat ze daar nog ergens zou leven. Maar nergens op deze zender werd er over de ring gesproken. Er werden veel meer filmpjes over het verleden van de draak uitgezonden, ook over het leven van het meisje dat altijd zo goed voor de draak zorgde. En ja, dat meisje leek inderdaad wel heel veel op de prinses, maar ook wel een beetje op Roodlaarsje. En daar schrok Roodvinger wel even van.

Het was nog een erg jong meisje, en Roodvinger vond het verschrikkelijk dat ze door een grote vis verslonden was. Het meisje had ook een poesje, dat altijd met haar meeging als zij de draak ging voeren. En ook vlogen er altijd een heleboel vogeltjes met haar mee. Het meisje was erg dapper door dat te doen, want de draak was erg gevaarlijk. Maar ze moest wel, anders zou de zwarte draak haar dorpje verwoesten. Het meisje leek zelfs wel een beetje op de koningin. Maar op een dag kwam het meisje te laat, en de draak was zo woest dat hij haar opat. Toen de inwoners van het dorp merkten dat het meisje wel erg lang wegbleef gingen ze naar de draak toe, en hij vertelde hen dat het meisje op zee was gegaan en door een grote vis was verslonden. De draak had dus al die tijd gelogen. Maar nu kwam hij daar dan mee voor de dag, op deze zender. Het was alsof de draak zijn leven had gebeterd. En daar verscheen ineens het hoofd van de draak op de tv. 'Ach, ja, ik heb er zo verschrikkelijk veel spijt van. Ik heb al die tijd gelogen,' zei hij met tranen in zijn ogen. Maar Roodvinger vertrouwde het niet helemaal, want wie zij hem dat die filmpjes echt waren.

Roodvinger drukte hem ineens op een andere zender, en daar zagen ze ineens een heel ander verhaal. Ze zagen daar een heksenkasteel, waar de zwarte draak telkens naartoe ging om veel dingen die hij had gestolen naar toe te brengen. En in dit kasteel zagen ze het meisje staan, en ze lachte heel luid. Ze had de tv-ring in haar vingers en zei : 'Ha ha, wat was dat toch een goed idee om iedereen te laten denken dat ik verslonden was, dat ik er niet meer was, want zo zou ik goed de schuilplaats kunnen

beheren van de draak. Ha ha ha.' Ja, dat was wel slim van de draak. Maar dit was ook maar een zender. Welke zender had nu gelijk ? Roodvinger wist het niet meer. Ineens kwam Roodlaarsje binnen, en liep naar Roodvinger toe : 'Ik moet je wat vertellen wat ik je eigenlijk al veel eerder wilde vertellen. Ik heb vroeger die zwarte draak gevoederd, en toen ik erachter kwam hoe gevaarlijk hij was, ben ik weg gegaan en heb iemand anders tegen hem laten zeggen dat ik door een vis verslonden was. Ik durfde niet meer terug, en ik durfde hem niet te zeggen dat ik nog leefde.' Dan was Roodlaarsje nu wel in groot gevaar, en ze had het wel vaker met draken aan de stok gehad. Maar daar stond de zwarte draak ineens in de deuropening : 'Ha ha, alsof ik dat niet wist, Roodlaarsje. En al die draken die jullie hebben lastiggevallen, ha ha, dat zijn allemaal mijn soldaten, ha ha ha. Neem het nu maar eens op tegen mij, de koning van alle draken en van alle vissen.' En daar glinsterde de tv-ring aan de klauw van de draak, en hij hing hem aan een ketting om zijn nek, om te vertrekken. Meharates was er inmiddels achtergekomen dat het heksenkasteel wel bestond, en dat de draak daar wel degelijk een geheime schuilplaats had. En samen gingen ze op pad. Roodvinger was inmiddels wel erg bang geworden, want hoe zou het met Roodlaarsje aflopen als zij de draak zo had bedrogen ?

Maar ineens werd Roodvinger wakker. Hij had alles maar gedroomd. Het hele drakenverhaal was maar een droom geweest. En toen hij dacht dat hij wakker was geworden, bleek het nog steeds een droom te zijn. Heb jij dat ook weleens ? Want Roodvinger had helemaal geen vrouwtje dat Roodlaarsje heette, en Roodvinger was helemaal geen detective van de koning. En er bestond ook helemaal niet zoiets als een tv-ring. Of toch wel ? Roodvinger keek op z'n nachtkastje, en ja hoor, daar lag de tv-ring. Zou er dan toch iets van dit verhaal echt waar zijn ? Roodvinger is een mannetje dat altijd verschrikkelijk veel avonturen beleeft en dan aan het einde altijd wakker wordt, en dan toch weer dingen uit die droom tegen komt. Zijn dromen dan soms toch een heel klein beetje waar ? Met Roodvinger weet je het nooit. Hij is het mannetje van de televisie, en soms is hij dit en soms is hij dat. Dat maakt hem toch wel heel bijzonder. Roodvinger weet ook nooit waar hij woont, want hij woont altijd ergens anders, en dan wordt hij soms ineens wakker. Wie is Roodvinger nu eigenlijk ? Dat weet hij zelf eigenlijk ook niet. Hij is een droommannetje, dat is alles wat hij weet.

Hoofdstuk 5. De Draken Gaan Voetballen

Wat we wel van Roodvinger kunnen zeggen is dat hij eigenlijk in een soort vreemde televisie woont. Een draak had hem daar ingezet, want dat was voor Roodvinger beter. Omdat Roodvinger een klein mannetje zo groot als je vingers is, en dus eigenlijk een soort kabouter, was het voor hem beter in de televisie te wonen dan ergens anders. Buiten de televisie was het voor een kabouter als hij veel te gevaarlijk. Die draak wilde hem dus beschermen. De draak had eens een gouden beker gewonnen, een prijs met het drakenvoetbal. En in die gouden beker woonde een mannetje dat Roodvinger heette. Omdat een heleboel andere draken graag dat mannetje en die beker zouden willen hebben, heeft de draak een speciale tv voor Roodvinger gebouwd waar hij in kon wonen. De beker zette de draak op een hoge plaats waar niemand bijkan. En de draak is een zwarte draak als in het verhaal. Maar de zwarte draak van Roodvinger is een aardige draak. Roodvinger houdt er erg van om naar het drakenvoetbal te kijken. Dat gaat op een hele andere manier dan gewoon voetbal. Er zijn daar meerdere ballen en op die ballen staan letters. En wat er de volgende dag allemaal in de normale wereld gezegd wordt, wordt uitgevochten op het drakenvoetbal. Het wordt ook wel lettervoetbal genoemd. Dus wat de meester of juffrouw in de klas gaat zeggen, hangt er ook vanaf hoe het balletje rolt in zo'n parteitje drakenvoetbal. Roodvinger zit dan heel hoog op de tribune, met de zwarte draak. En de zwarte draak rookt dan een pijp met drakengras. Soms moet de zwarte draak dan helemaal naar beneden lopen, omdat hij de hoofdscheidsrechter is. Dus als de scheidsrechters beneden het niet goed doen, dan komt de zwarte draak even, en als

het helemaal niet goed gaat, dan komt de zwarte draak even het veld op om te laten zien hoe je het drakenvoetbalspel moet spelen. Roodvinger is maar wat trots op zijn zwarte draak. Soms verandert de zwarte draak in een auto, een bus, een trein, of een vliegtuig. Ja, de zwarte draak kan heel veel.

Op een dag maakte Roodvinger een hele lange reis met de zwarte draak. De zwarte draak was veranderd in een raket, en leek wel op een ruimteschip. Ze zouden gaan naar de sterrenhemel van de Witte Chocolade, waar een grote drakenvoetbalwedstrijd werd gehouden. Na de wedstrijd gingen ze naar Klein Amsterdam, waar de ijstovenaar Darta Bahahn woonde. In Klein Amsterdam wonen een heleboel dieren, en zij hebben vaak ook tafels in huis waarop ze het drakenvoetbal in het klein kunnen spelen.

Toen ze bij Darta Bahahn waren aangekomen, moesten ze op een lange trap naar boven. Het begon buiten te sneeuwen, en Darta had een hele zachte stem. Hij leek wel een beetje op Klaas Vaak. Ze gingen op de bank in de woonkamer zitten, achter een hele grote hal, waar een biljarttafel stond. Darta gaf hen allebei een grote beker met witte chocolademelk. Er woonden een paar grote dieren bij Darta in huis. Een pratende puma bijvoorbeeld. Het was het poesje van Darta Bahahn, maar niet zomaar een poesje. Daar kwam de puma binnenlopen, al pratende, maar tegen wie had hij het nu eigenlijk. Buiten was de glazenwasser bezig de ramen te lappen. Darta Bahahn had ook een televisie. De Zwarte Draak vroeg aan Roodvinger of hij misschien niet in deze televisie wilde wonen. Dat leek Roodvinger wel een goed plan. Hij wilde het in ieder geval wel eens proberen. Darta Bahan deed het luikje van de televisie open, en daar stapte Roodvinger naar binnen. Hij gleed door een hele lange tunnel naar beneden, en toen ... floetsj, flatsj, daar lag Roodvinger in een vijvertje. Hij moest heel diep duiken om in een soort speeltuintje terecht te komen. Hier stonden een heleboel vliegtuigen waarmee hij weg kon vliegen. Maar eigenlijk waren het geen echte vliegtuigen, maar een soort treinen die over rails in de lucht moesten gaan. Die rails gingen over hele hoge palen. Roodvinger ging in één van de treintjes zitten, en hup daar ging hij. Hij ging over rails, over een heel groot meer, waar allemaal hijskranen stonden. En aan de overkant van dat meer stond Groot Amsterdam. En daar kon hij allemaal spelletjes doen, en vond hij een nieuwe radio. Roodvinger hield erg veel van spelletjes. Er waren hier ook veel pretparken met veel achtbanen. Eén zo'n achtbaan heette 'de Orca'. En er was ook een achtbaan die 'De Vogelspin' heette. Een heleboel achtbanen hier hadden dierennamen. En ze liepen door de hele stad heen. Verder was er in de buurt nog een plaats die Zacht Amsterdam heette, en er was ook nog Hard Amsterdam.

En floeps... daar werd Roodvinger weer wakker in de televisie van de zwarte draak. Daar had hij ook een bedje staan, een zwart bedje, met zwarte dekens. Op de bodem van de televisie groeide drop, en Roodvinger lustte dat graag. Aan de muren binnenin de televisie hingen vreemde schilderijen van spinnen of van poppen. Roodvinger vond ze erg prachtig. Veel van die schilderijen waren zwartwit. Vaak begonnen die plaatjes 's nachts te bewegen, en dan waren het deuren geworden. Roodvinger hield ook erg van kleuren. Als hij eens van iemand een kleurplaat had gehad, dan ging hij de hele nacht kleuren. Moest Roodvinger dan niet slapen ? Nee hoor, want Roodvinger hoefde nooit naar school. Roodvinger had ook twee poppen. De ene heette Dun Amsterdam, en de andere heette Dik Amsterdam. Soms als deze met elkaar spraken, kon Roodvinger er niet goed van slapen. Roodvinger had die poppen gekregen van de schrijver, die ook in Amsterdam woonde. Als Roodvinger bij de schrijver op bezoek was, dan ging hij altijd in de televisie slapen. Dan ging hij altijd naast een vogelspin liggen. Ja, want het huis van de schrijver was altijd vol met dieren. Het was als een oerwoud. En voor dit boek heeft Roodvinger ook de schrijver bezocht. Dat doet hij zo nu en dan even. Niet alleen voor de verhalen, maar ook voor andere dingen. De schrijver en Roodvinger zijn namelijk dikke vriendjes van elkaar, en van de zwarte draak natuurlijk. Voor de schrijver is de zwarte draak helemaal niet zo groot. Hij kan hem zo in z'n mond stoppen, en Roodvinger is ook maar een heel klein mannetje, niet groter dan de vingers van de schrijver. Als Roodvinger komt, komt hij altijd in zijn voertuig, de zwarte draak, die kan vliegen, varen en rijden. Roodvinger vind Amsterdam een erg prachtige plaats, maar hij moet er natuurlijk goed voor zorgen dat de mensen hem niet zien. Daarom komt hij meestal 's nachts en komt dan vlak voor het raam van de schrijver. Soms door een toverdrankje neemt Roodvinger de schrijver wel eens mee op zijn avonturen. De schrijver houdt ook erg

van de televisie-wereld en de droomwereld. En Roodvinger is altijd bij hem.

De schrijver zou ook wel graag in een televisie willen wonen, maar dat kan natuurlijk niet, want schrijvers moeten schrijven. Maar gelukkig kan de schrijver wel een heleboel opschrijven over de televisie-wereld, en dus door dat toverdrankje net zo klein zijn als Roodvinger, om met hem op reis te gaan.

Op een keer waren Roodvinger en de schrijver helemaal in Amerika. Dat is een heel eind weg. Met de vliegende draak gingen ze daar naartoe. En toen gingen ze naar het topje van Amerika, daar waar het erg koud is, en toen hebben ze daar samen het drakenvoetbal gespeeld. In Amerika wonen ook een heleboel indianen, maar hier woonden Eskimo's. Dat zijn een soort ijsindianen. En die wonen in ijshutten. Het was daar erg koud. Ergens onder het water zou een geheime poort moeten zijn. Dat vond de schrijver wel leuk, want die houdt van alles wat geheim is. Samen met wat Eskimo's zwommen ze naar de poort toe, en Roodvinger probeerde de deur open te maken. Maar het lukte niet.

Eén van de Eskimo's kon het wel, en daar zwommen ze naar binnen. Het water was erg koud, en ze kwamen in een enorme zaal terecht. Hier stond een kerst-televisie, waar eieren uitrolden waar allerlei vreemde dieren uitkwamen. Die vreemde dieren zouden ze dan naar Amsterdam mee kunnen nemen, want die hielden daar wel van vreemde dieren. Er waren ook eieren bij die niet opengingen, en waar vreemde letters opstonden. Dit waren de drakenballen die ze bij het drakenvoetbal gebruikten. En als ze in het doel werden geschoten, dan gingen ze open. Eén eskimo nam een hele grote zak met drakenballen mee, en ging door een andere deur heen. Hier was een drakenvoetbalveld, en hier gingen ze de drakenvoetbalwedstrijd houden. Inmiddels waren er al veel meer eskimo's bijgekomen. Eén eskimo bracht de schrijver en Roodvinger helemaal tot over het reusachtige voetbalveld, en door een deur, en daar was een zaaltje met twee deuren. Op de ene deur stond geschreven Koud Amsterdam, en op de andere Heet Amsterdam. Voor die deuren stonden een heleboel vogelspinnen. Er waren een heleboel grote witte vogelspinnen, en zij droegen vaak een letter of meerdere letters op hun rug. Sommigen gingen door het ene deurtje en anderen door het andere deurtje. Die spinnen waren natuurlijk uit de drakenballen gekomen. Roodvinger wilde er ook naar binnen, en eerst besloten ze naar Koud Amsterdam te gaan. Het was hier erg koud, en er stonden een heleboel arresleeen. De spinnen hadden hier een heleboel webben gemaakt. Daarna gingen ze door het andere deurtje, waar het heel heet was.

Er stonden hier een heleboel hanen die luid kakelden : U-e-u-uuuuu. Als dit ook een

soort Amsterdam was, dan wilde de schrijver wel eens even naar zijn huisje toe, als dat er zou staan. Dat was wel vreemd. Ze waren bij het station, en ze moesten een heel eind lopen, maar ze konden soms wel even op de rug van een haan springen. Bij het huisje van de schrijver aangekomen stonden er allemaal soldaten. En er werd een raar spel gespeeld, genaamd drakenbowlen. De bowlingballen vlogen er door de lucht, en moesten elkaar ketsen. De schrijver werd een beetje boos en riep : 'Wat moet dat daar, bij mijn huis.' Maar een soldaat riep tegen hem : 'U woont hier niet.' En ineens zag de schrijver zichzelf uit het huisje komen. Ach natuurlijk, dacht de schrijver, dit is Heet Amsterdam en niet het gewone Amsterdam. En de schrijver riep : 'Hé, hé, dat ben ik,' maar de schrijver van het Hete Amsterdam begon heel hard weg te hollen. 'Kom terug, kom terug,' riep de schrijver. Hij wilde zo graag eens met zichzelf praten. Maar wat er toen gebeurde : De hele plaats begon in brand te staan, en de brandweer moest komen om de brand te blussen. 'Dat komt van al dat drakenbowlen,' riep de brandweer. 'Waar is de schrijver ?' En toen grepen ze die arme schrijver, en moest hij mee naar het politie-bureau. 'Maar ik woon hier helemaal niet,' zei de schrijver. Maar niets hielp, en de schrijver werd achter slot en grendel gezet. Na een tijdje hadden ze ook de schrijver van het Hete Amsterdam opgepakt. En die kwam bij de schrijver van het gewone Amsterdam in de cel. 'Zo,' zei de schrijver, 'nu kan ik eindelijk eens met je praten.' Maar dat ging niet door, want ze moesten voor de rechter komen. 'Jullie staan beiden schuldig aan het drakenbowlen. Dat is streng verboden hier, want daar komt brand van.' Maar de beide schrijvers zeiden : 'Wij hebben niet aan drakenbowlen gedaan, dat hebben de soldaten gedaan.' 'Maar jullie hebben met hen meegedaan,' zei de rechter. 'Neen,' riepen de beide schrijvers, 'dat is nietwaar.' En toen zei de schrijver van het Hete Amsterdam : 'Ik kan al een hele lange tijd niet slapen van dat drakengebowl, waarom moet dat eigenlijk ?' En toen haalde de rechter de drakenbowlballen tevoorschijn. Er waren ballen opgetekend met cijfers erin. 'Ik weet niet waar ze voor zijn, maar het moet stoppen,' zei de rechter. 'Ja, dat vinden wij ook,' zeiden de beide schrijvers. En weer moesten ze terug naar hun cel.

Midden in de nacht werd er getikt op het raampje. Het was Roodvinger. Hij sloeg het raampje kapot en schoof een flesje toverdrank door de tralies. 'Vlug,' zei hij. 'Neem allebei een slokje zodat je klein genoeg bent om door de tralies te gaan. Dat deden ze, en al snel stonden ze buiten. Toen namen ze een slok uit een ander flesje en werden weer zo groot als Roodvinger. De schrijver van het Hete Amsterdam zei : 'Laten we naar mijn huis gaan.' En dat deden ze. Bij het huis aangekomen waren er gelukkig geen drakenbowlers of ballen meer. Snel waren ze binnen, en de schrijver keek z'n ogen uit. Aan de ene kant leek alles een beetje op zijn eigen huis, maar toch was dit

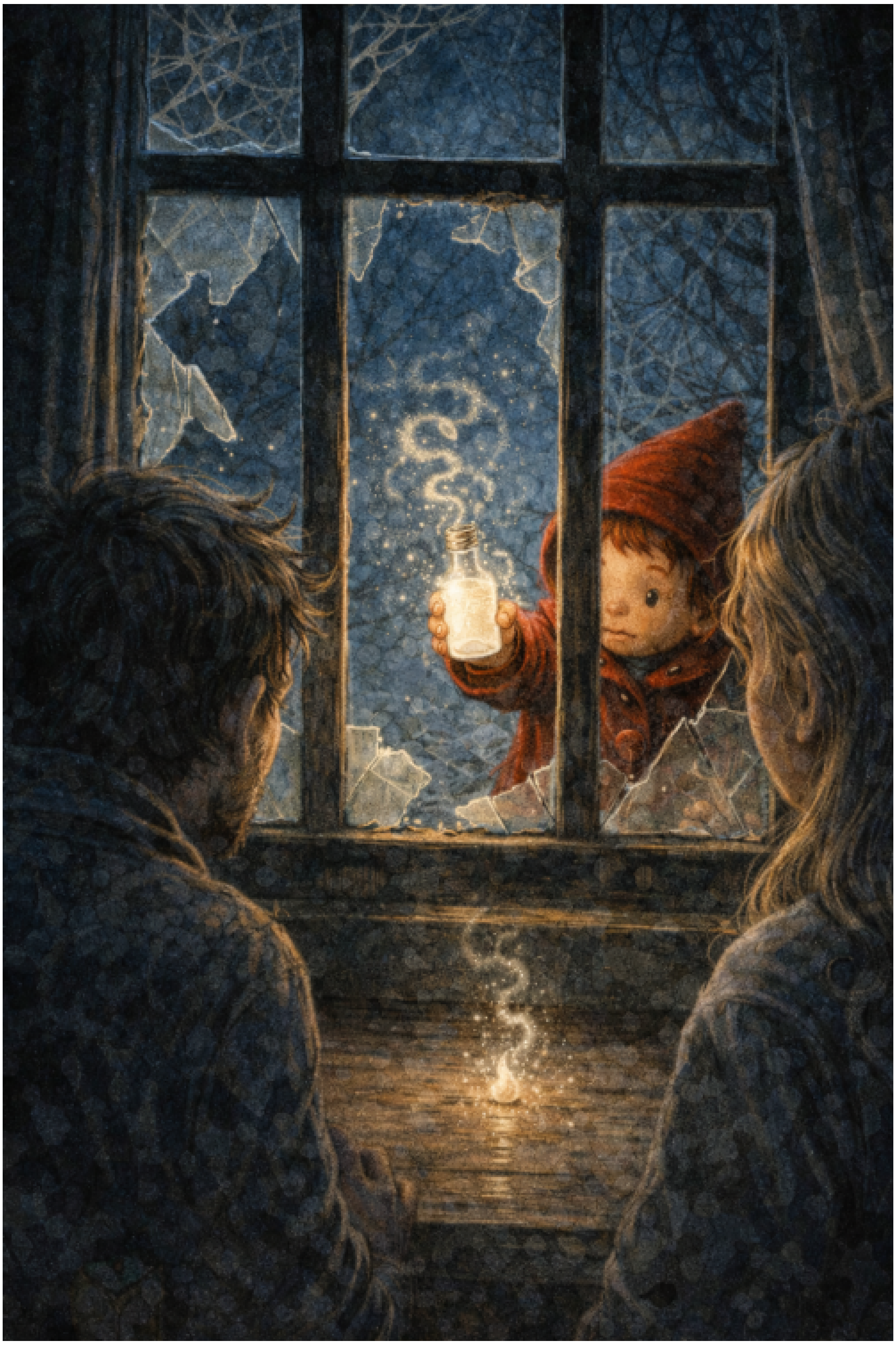

totaal anders. De schrijvers vroegen aan Roodvinger of hij misschien wist waar dat drakenbowlen voor was. Roodvinger zei dat het een vreemdsoortige soort klok was, wat het verkeer moest leiden. De schrijvers snapten er beiden niet veel van. Na een tijdje als de ballen genoeg waren geketst en op bepaalde plaatsen waren aangekomen gingen ze open als eieren en kwamen er weer bijvoorbeeld vogelspinnen uit. 'Ja,' dat verhaal kende de schrijver wel. Daar kwam de zwarte draak aan, met een paar eskimo's. De eskimo's waren een beetje boos. 'Kom mee,' zeiden ze tegen Roodvinger en de schrijver. 'Het is hier veel te gevaarlijk.' De schrijver van het Hete Amsterdam

wilde ook met hen mee terug. Maar de eskimo's vonden dat niet goed. 'Jij moet hierblijven, jij hoort hier,' zeiden ze. Maar de schrijver begon te bibberen en zei : 'Als jullie me hier alleen laten, word ik weer opgepakt en moet ik de cel in. Er staat een zware gevangenisstraf op het drakenbowlen.' En gelukkig toen mocht hij mee. De zwarte draak begon te groeien, en ze gingen allemaal in het voertuig zitten. Klaar om te vertrekken. Maar helaas, ze konden niet meer terug door de deur waarmee ze gekomen waren. Er stonden een heleboel drakenbowlers met hun ballen om de deur te blokkeren. Het waren weer die vreemdsoortige soldaten, en ook andere figuren. De zwarte draak werd erg boos en begon vuur te spuwen, maar de drakenbowlers begonnen met de ballen te gooien, en er kwam een krijsend geluid uit de ballen, alsof het sirenes waren. 'Het is geen tijd voor jullie om te vertrekken,' riep een drakenbowler. Ook had hij een soort speer in zijn hand en een helm met een grote veer. Het leek wel op een Spaanse Ridder. 'Misschien is het wel nooit tijd,' zei hij. En weer begon de plaats te branden en te branden, totdat de brandweer eraan kwam.

'Dat is die draak z'n schuld,' riepen de soldaten. Maar de brandweer liet hen allen arresteren, ook de draak en zij die in het voertuig zaten. Maar de brandweer kon het vuur ditmaal niet blussen, en de draak riep : 'Laat ons erdoor.' Maar nee hoor, ze werden allemaal in de cel gegooid en moesten voorkomen bij de opperrechter van het Hete Amsterdam. 'Jullie staan schuldig aan drakenbowlen,' riep hij. 'Dat is hier verboden. Daar komt brand van.' 'Wat voor spelletjes mogen we dan doen,' riep één van de soldaten. 'Dat zal ik je laten zien,' zei de opperrechter. 'Ik laat jullie allemaal levenslang opsluiten in een televisie .... in een kerst-televisie.' 'Nee,' riepen de soldaten, 'wij zijn onschuldig.' Wat gebeurt er in zo'n kerst-televisie ? vroeg Roodvinger fluisterend aan de zwarte draak. 'Daar veranderen je tranen in eieren,' zei de zwarte draak zachtjes. 'Dan word je een kip om drakenballen te leggen voor het drakenvoetbal.' Daar schrok Roodvinger wel even van. Daar had hij niet zoveel zin in. 'Waar komen dan die drakenbowlballen vandaan ?' vroeg Roodvinger weer fluisterend. 'Van de paas-tv,' zei de zwarte draak zacht. En toen richtte de rechter zich tot de schrijvers, de zwarte draak, de eskimo's en Roodvinger, en zei : 'En jullie laat ik levenslang opsluiten in de paas-tv, tot het leggen van drakenbowlballen.' 'Maar rechter,' schreeuwde Roodvinger, 'ik dacht dat jullie niet van drakenbowlen houden.' 'Drakenbowlen wordt alleen gehouden in het paleis, zeer diep onder de grond, en zeer diep in het geheim, en niet hier, maar in Koud Amsterdam.' Waren ze daar dan maar gebleven, maar nu was het al te laat. De soldaten werden opgesloten in de kerst-tv, en onze vrienden werden opgesloten in de paas-tv, en die stond helemaal op het topje van de noordpool. Het was een nauw hok, en ze voelden zich al worden als kip. Moesten ze hier nu voor altijd blijven ? 'Nou ja,' zeiden de schrijvers, 'dan hebben we in ieder geval genoeg tijd om onze boeken te schrijven.'

Floep, en daar werd de schrijver van dit boek wakker. Hij had het allemaal maar gedroomd. Geen draken, geen vreemde bowlingballen, geen paas-tv's en geen Roodvinger. Of toch ? Er werd op het raam van de schrijver getikt. Het was al bijna ochtend geworden. Het was Roodvinger in zijn voertuig, de zwarte draak. De schrijver deed het raam open en haalde hem naar binnen. Direkt begon Roodvinger te vertellen wat hij had meegemaakt.

Deel 2. Roodvinger en de Vogelspin

Hoofdstuk 1. Wie is Roodvinger ?

Roodvinger is een mannetje niet groter dan je vingers. Hij woont in een vreemdsoortige televisie, waardoor hij allerlei reizen maakt. Op een dag kwam Roodvinger het mannetje van de haai tegen. Dat mannetje droeg een hoed, en had tegelijkertijd een hele hoge en een hele lage stem. Nadat Roodvinger dat mannetje tegen was gekomen, was Roodvinger een beetje ziek geworden. Dat gebeurde wel

vaker als iemand het mannetje van de haai tegenkwam. Toen moest Roodvinger een hele lange tijd in bed liggen. Iemand had eens een keer tegen Roodvinger gezegd dat haaien ook levende televisies zijn, en dat daar mannetjes in opgesloten worden. Die mannetjes zijn heel klein, nog wel kleiner dan Roodvinger zelf. Soms zijn ze zo klein dat ze alleen maar een balletje licht zijn. Roodvinger had ook wel eens het mannetje van de tijger ontmoet, en toen was Roodvinger ook een tijdje ziek. Al die grote dieren zijn niets anders dan levende apparaten en daar worden kleine mannetjes ingestopt, had iemand eens tegen Roodvinger gezegd. En dat was de zwarte draak, Roodvingers beste vriendje. Toen Roodvinger weer beter was geworden nadat hij het mannetje van de haai had ontmoet, kwam hij dat mannetje weer tegen. Daar schrok Roodvinger wel even van. 'Kom je eens in mijn tv ?' vroeg het mannetje. Nu dat was wel aardig van dat mannetje. En Roodvinger wilde best wel eens een keer bij dat mannetje op bezoek. Bij het mannetje aangekomen ging er een belletje, en daar stond het mannetje voor de deur. Het mannetje had een bordje met eten in zijn hand, en daar moest Roodvinger van eten. En floep, daar ineens zat Roodvinger op de bank bij het mannetje in de haai. Roodvinger was nu in het lijf van een echte haai. Er gingen overal schelle belletjes rinkelen. 'Wil je wat thee ?' vroeg het mannetje. Dat wilde Roodvinger wel. De bank was heel zacht, maar al gauw bemerkte Roodvinger dat het een vogelspin was. Roodvinger was een beetje duizelig geworden, en nam een slokje van de thee die het mannetje hem voorhield. 'Roodvinger,' zei het mannetje, 'ik moet je wat vertellen.' En het mannetje ging naast hem zitten. Het mannetje schoof zijn hoedje een beetje naar achteren, zodat Roodvinger zijn ogen kon zien. Het ene oog was wit en het andere oog was zwart, en weer werd Roodvinger erg duizelig. Het waren hele grote ogen. 'Ik ben blind,' zei het mannetje. 'Ik zie met mijn neus.' Zijn neus leek op een lieveheersbeestje met allerlei knoppen erop. Ineens begon de neus heel snel rond te draaien, en Roodvinger viel in een diepe slaap. Daar kwam het mannetje van de tijger binnen. 'Slaapt ie ?' vroeg het mannetje. 'Ja,' zei het mannetje van de haai. En snel kwamen er ook andere mannetjes binnen : het mannetje van de vogelspin, het mannetje van de leeuw, het mannetje van de arend, het mannetje van de panter en het mannetje van de puma, en nog veel meer. Al snel was de kamer helemaal vol. 'Doe je ogen maar weer open,' zei het mannetje van de haai. 'Verrassing.' En daar werd Roodvinger wakker en zag al die grappige kleine mannetjes. Maar weer werd hij direkt erg duizelig, en alles begon voor zijn ogen te tollen. 'We proberen je in een nieuwe tv te krijgen,' zei het mannetje van de haai. En samen tilden ze Roodvinger op, en brachten hem naar een hogere verdieping, in een slaapkamer.

Na een hele lange tijd slapen werd Roodvinger eindelijk wakker. Er lagen wat rode draadjes door de kamer die wat licht gaven. En toen kwamen al zijn vriendjes weer binnen. En weer viel Roodvinger in een diepe slaap, terwijl zijn vriendjes hem nog

een verdieping hoger brachten. Roodvinger voelde zich erg slap, en alsof hij zeeziek was, en hij droomde zo raar. Hij zag hele dunne dingen, en hele dikke dingen. Hele grote dingen, hele lange dingen, en hele kleine en korte dingen. En sommige dingen voelden heel zacht aan, en andere dingen heel hard. Na een tijdje werd hij weer wakker, en er waren nog meer vriendjes bijgekomen. Maar lang kon Roodvinger zijn ogen niet openhouden, en viel weer in slaap. En weer brachten ze hem een verdieping hoger. Waar brachten ze Roodvinger toch naartoe ? Het mannetje van de haai klapte in zijn handen, en het kamertje begon heel koud te worden. En daarna klapte het mannetje nog een keer in zijn handen, en het kamertje begon erg heet te worden. Roodvinger was nu zelf in zo'n haaientelevisie gestopt, en zelf een haaienmannetje geworden. Hij voelde hele hete klauwen en hele koude klauwen om hem heen, maar toen hij wakker werd stond het tijgermannetje voor hem. Hij voelde zich erg koortserig en bibberig. Het tijgermannetje liep steeds dichter naar zijn bed toe, maar het leek wel alsof hij steeds verderweg liep. En de deur was ineens ook zo verweg. En het tijgermannetje zei : 'Achter die deur ligt alles wat je hebt meegemaakt.' En toen Roodvinger naar zijn kussen keek, en naar zijn lakens, merkte hij dat zijn bed geen bed meer was, maar een deur. En toen zei het tijgermannetje : En achter de deur waar je op ligt ligt alles wat je nog moet meemaken. En ineens werd de deur opengetrokken, en Roodvinger viel met een schreeuw in een gat.

Hij zag allemaal vreemde gezichten om zich heen, waarvan sommige delen heel licht waren en andere delen heel donker, en het begon wild te bewegen. En de gezichten zeiden : 'Nu ben je zelf dan een haai geworden. Je bent een haai. Je bent een haai geworden. Ja, je bent nu één van ons. Je bent een haai. Je bent een haai geworden. Welkom. En weer voelde Roodvinger zich heet en koud worden tegelijkertijd. En hij hoorde hele lage tonen, die steeds lager werden, en hele hoge tonen die steeds hoger werden. En het leek wel alsof zijn hoofd explodeerde. Was hij nu echt een haai geworden ? En weer stond het mannetje van de haai voor hem, en deze pakte zijn hand, maar ... hij had geen hand meer, en ook geen benen, maar een staart. Was het dus allemaal toch waar ? En hij voelde zich zieker worden, en moe, zo moe, en alles begon steeds sneller voor zijn ogen te tollen. En het mannetje van de leeuw stond voor hem, en begon op zijn hoofd te kloppen, en ook zijn hart begon te bonzen. Het leek wel alsof zijn hoofd brak. En om hem heen begonnen donkere gestaltes zijn naam te roepen : 'Roodvinger, Roodvinger, Roodvinger.'

Hoofdstuk 2. Het Tropische Vissendorp

En dat gebeurde wel vaker. Soms als Roodvinger in de spiegel keek had hij ineens konijnenoren. En hij is weleens een goudvis geweest. Ja, dat kan allemaal als je in een televisie woont. Op een dag was Roodvinger een tropische vis geworden in allerlei kleuren. Dan is de televisie ineens een vissenkom. Van buiten lijkt hij niet zo erg groot, maar van binnen is het erg groot. Ja, hij kon zelfs naar het Tropische Vissendorp zwemmen. En wat hij daar allemaal meemaakte ? Dat zal ik je vertellen. Er woonde daar ook een mannetje dat Duko heette. Duko had echte vissenoren die bijna als vleugels waren. Hij was bijna geheel van zacht doorzichtig plastic en leek veel op een tropische vis. Duko liet Roodvinger alle huisjes zien in het Tropische Vissendorp, en nam Roodvinger ook mee naar een bank. Ze betaalden daar met heel vreemd geld, met vissentepels, waar melk uit kon komen, en vissentranen. Met vissentepels kon je niet zoveel kopen, maar met vissentranen kon je heel veel kopen. De vissen die heel veel huilden waren dan ook het rijkst, en zij die nooit huilden waren vaak arm. Maar niet zo arm dat ze erge honger moesten lijden, want toch zorgden de vissen altijd erg goed voor elkaar. Vissen vonden het daarom nooit zo heel erg om verdrietig te zijn, want dan na een tijdje hadden ze weer veel geld om allerlei dingen mee te kopen. Dat vond Roodvinger natuurlijk erg interessant. Hij had nog wel wat tranen van zichzelf in z'n zak zitten. Duko zei dat hij niet met die tranen kon betalen, want dat waren kaboutertranen, en geen vissentranen. Hij was dan nu wel een tropische vis geworden, maar die tranen waren oud, van toen hij nog gewoon een kabouter was. Maar ... hij kon de kaboutertranen wel inwisselen bij de vissenbank, en daar zou hij een heleboel vissentranen voor kunnen krijgen. Kaboutertranen waren in het Tropische Vissendorp namelijk erg veel waard.

Duko zou Roodvinger brengen naar de rijkste vis van het hele dorp. Die vis woonde een beetje buiten het dorp tussen wat waterstruiken en waterbomen. En natuurlijk, je raadt het al, die vis huilde het meest van allemaal. Die vis huilde de hele dag door. Bij de vis aangekomen was alles niet eens zo groot, maar er waren wel een heleboel tunnels, en die liepen door tot over het dorp. De vissen mochten altijd in deze tunnels spelen. Het was een soort speelverkeer. Er stonden allerlei kleine autootjes waar de vissen in konden zitten. Want als je dacht dat de rijkste vis alles voor zichzelf hield, dan had je het mooi mis. Meestal kocht hij dingen voor het Tropische Vissendorp zelf. Roodvinger vroeg zich af waarom de vis de hele dag doorhuilde. De vis had ook een hondje, dat de hele dag door kefte. De vis kon daar niet zo goed tegen, en daarom huilde hij de hele dag. 'Waarom doe je dat hondje dan niet weg ?' vroeg Roodvinger. 'Niemand wil het hondje hebben,' zei de rijke vis. 'En ik zou ook niet zonder het hondje kunnen, want het is mijn beste vriendje, want eigenlijk was hij door het

hondje zo rijk geworden, ja, zelfs de allerrijkste.' Dat begreep Roodvinger wel. Roodvinger dacht even na, en ineens stak hij z'n vinger op en zei : 'Maar ik zou dat hondje wel graag willen hebben, hoor.' Ineens stopte de vis met huilen : 'Wil je dat echt ? Je mag hem hebben, hoor, als ik hem zo nu en dan nog wel kan bezoeken.' En zo gebeurde het. Roodvinger kreeg een huisje aangewezen en kreeg de hond mee. Wat kon dat hondje keffen zich, en het ging de hele dag door, net zolang totdat Roodvinger er tranen van in z'n ogen kreeg. Maar dat was niet erg, daar werd

Roodvinger alleen maar rijk van. Maar na een tijdje kreeg Roodvinger een goed idee. Hij had nu zoveel geld, dat hij een huisje kon laten bouwen op het speelverkeer boven het Tropische Vissendorp. Daar maakten de vissen toch altijd zoveel lawaai, daar zou het gekef van het hondje niet opvallen. Daar mocht het hondje dan wonen, en dan kon het hondje ook mooi het verkeer regelen. En dat kon het hondje goed. Soms begon hij heel hard te keffen, maar soms ook zachter, en soms helemaal niet. Als visjes stoute dingen deden, dan kwam het hondje eraan rennen en bleef net zolang keffen totdat er tranen uit hun ogen kwamen, en die vielen dan helemaal naar

beneden, zodat het geld in het Tropische Vissendorp goed verdeeld kon worden. Het hondje was nu een politiehondje geworden, en dat deed hij maar wat goed.

Duko was erg tevreden, en vond dat Roodvinger het heel goed had opgelost. Als een visje te arm werd doordat het niet genoeg huilde, dan ging het hondje er soms een tijdje wonen totdat het visje weer genoeg geld had. Ja, want in het Tropische Vissendorp was huilen heel gezond, en goed voor de portemonee.

Na een tijdje bedacht Roodvinger zich ineens dat hij nog oude kaboutertranen had die hij kon inwisselen bij de bank. Maar toen hij bij de bank aankwam, toen schrokken ze daar verschrikkelijk. '... Maar Roodvinger, zoveel geld hebben wij niet. Dit zijn wel hele speciale kaboutertranen, namelijk TV-tranen, en van zo'n dure soort dat we dat zelfs met al het geld in het hele Tropische Vissendorp niet kunnen betalen. U bent wel de allerrijkste vis die hier in het Tropische Vissendorp woont.'

Roodvinger had het erg naar z'n zin in het Tropische Vissendorp. De vissen werden snel beste vriendjes met hem, en Duko liet hem veel van het Tropische Vissendorp zien, en vertelde hem er veel over. Heel voorzichtig vroeg Duko aan Roodvinger of hij misschien geen koning wilde worden van het Tropische Vissendorp, maar Roodvinger zei dat het hondje daar wel een goede voor zou zijn. En zo gebeurde het. Het hondje kreeg een kroontje en van zijn huisje boven het speelverkeer werd een groot paleis gemaakt. De vis die altijd huilde was erg trots op z'n hondje, en sinds het hondje daar boven het speelverkeer woonde, kefte hij niet meer zo. De vis zou graag weer bij z'n hondje willen wonen, en wilde graag z'n lakei worden. Roodvinger vond het tijd dat er nieuwe munten bij zouden komen. Als de hond een tijdje stil was, dan gebeurde er altijd iets vreemds. Dan groeide er een wolkje voor zijn troontje, en dat veranderde dan in een munt. Het waren stiltemunten. Maar dat gebeurde alleen bij de koning. Soms was de hondenkoning ook weleens verdrietig, en dan groeide er een donkerder wolkje voor zijn troontje, en dat veranderde dan ook in een muntje. Dat waren dan verdrietsmunten. Maar ook dat gebeurde alleen maar bij de hondenkoning. Op een dag werd de koning erg ziek. En geen dokter wist wat er met het hondje aan de hand was. In het magazijn van de koning lag het vol met stiltemunten en verdrietsmunten. Roodvinger vond het tijd dat er een nieuwe geldbank zou komen, en dat er ook met deze munten betaald zou worden. Op de munten stond het hoofd van de hond met het kroontje. Deze munten waren van erg grote waarde, van een grotere waarde dan de tranenmunten. En eindelijk zou Roodvinger dan zijn oude kaboutertranen kunnen inwisselen. En met hulp van Duko was de nieuwe geldbank snel klaar. Het gebouw stond nu aan de andere kant van het Tropische Vissendorp, en heel langzaam kon er ook betaald worden met de nieuwe munten. De vissen moesten er allemaal wel even aan wennen, maar ook voor hen was het beter. Ook zij moesten

leren dat stilte erg belangrijk is, en dat verdriet soms nodig is voor grote dingen, voor grote veranderingen, niet alleen maar voor jezelf, maar ook voor anderen. En verdriet hoef je heus niet altijd te laten zien door je tranen.

En al snel werd het hondje weer beter. Het Tropische Vissendorp was nu zo anders. En eindelijk kon Roodvinger zijn oude munten inwisselen. Het Tropisch Vissendorp was nu zo rijk geworden, en dat met hele goede munten van een hondenkoning. Roodvinger kreeg een heleboel stiltemunten en een heleboel verdrietsmunten, waar hij een heleboel mee zou kunnen doen. Hij was nog wel rijker dan de hondenkoning.

Maar het hondje werd weer erg ziek, en ditmaal dachten de dokters dat hij niet meer beter zou worden. Het hele Tropische Vissendorp was zo verdrietig, maar toen gebeurde er iets wonderlijks. De wolkjes begonnen ook voor de verdrietige tropische visjes te verschijnen, en nu konden ze dan zelf die munten maken. Maar de koning werd zieker en zieker, en ook Roodvinger was erg verdrietig. Zouden er niet nog meer soorten munten moeten komen ? Het hondje kon zijn werk niet meer doen, en al gauw liep het in het speelverkeer uit de hand. De vissen werden soms erg boos op elkaar. Binnen korte tijd was het Tropische Vissendorp erg veranderd. Het raakte verwilderd, en leek nu erg veel op een wild onderwater bos. En toen gebeurde er wat vreselijks. De tropische vissen begonnen Roodvinger te beschuldigen dat het allemaal zijn schuld was. 'Ja, sinds hij hier kwam ging het allemaal fout,' riepen ze. Het hondje was inmiddels doodgegaan, en de vissen waren eigenlijk niet meer zichzelf. Duko liet soldaten voor het huisje van Roodvinger neerzetten om hem te beschermen, want de vissen waren woedend. Ten einde raad liep Roodvinger naar buiten, en riep : 'Ik wil dan wel jullie koning worden.' Maar dat wilden de vissen niet. Sinds Roodvinger een koning voor het Tropische Vissendorp had aangesteld ging alles mis. Nee, een koning wilden ze niet meer. En ook Duko wist niet meer wat hij moest doen. Hij keek uit het raam om te zien wat er gebeurde. En toen gebeurde er iets vreemds. Er begonnen rode wolkjes te groeien voor de boze vissen, die heel langzaam in muntjes begonnen te veranderen. Het waren rode muntjes. 'Wat is dat ?' lachte één van de tropische visjes. 'We krijgen nieuwe muntjes.' 'Hoera,' riepen de vissen. En toen ineens vonden ze boos zijn niet meer zo erg. Maar één van de visjes keek wat er op de muntjes stond, en werd weer een beetje verdrietig : 'Ach, hmff... ze zijn bijna niks waard, je kunt er niet veel mee.' En de vissen zagen het allemaal, en ze begonnen allemaal een beetje te klagen. Maar boos zijn ? Dat waren ze niet meer, want wie wilde nou muntjes waar je toch bijna niks mee kon doen ?

En wat er toen gebeurde ? Ze gooiden de rode muntjes op de grond en liepen stilletjes weg. Roodvinger begon direkt de muntjes op te rapen om hen te verzamelen. Dat waren er een heleboel. De vissen waren blijkbaar vergeten dat wanneer je er een heleboel van hebt, dan wordt het veel waard. Wat waren die vissen toch boos geweest. De hele grond lag er vol mee, en toen Roodvinger en Duko ermee bij de bank kwamen schrokken ze daar verschrikkelijk : 'Maar Roodvinger, zoveel geld hebben we niet, zelfs niet in het hele Tropische Vissendorp. U bent de allerrijkste hier.' Roodvinger begon te lachen. Hij liet de muntjes opbergen in een heel groot magazijn, in wel twee.

Hoofdstuk 3. Het Heksenkasteel

Duko zou Roodvinger meenemen naar een ander Tropisch Vissendorp. Hier woonden weer andere soorten vissen. Ze moesten wel een tijdje zwemmen, en Roodvinger keek vaak naar de vleugelachtige vissenoren van Duko. Hij zou die zelf ook wel willen hebben. Duko glimlachte. Ooit zou Duko hem wel vertellen hoe hij dat zou kunnen krijgen. Toen ze bij het andere Tropische Vissendorp waren aangekomen, kwamen ze er al snel achter dat ze hier een heel ander muntenstelsel hadden. Er werd hier veel betaald met allerlei soorten verdrietsmunten, en in die munten zat een soort van rood kruid. En de munten waren hier in allerlei vormen, in diervormen, driehoeksvormen en kubusvormen. Soms waren het kleine huisjes, soms kleine autootjes, alles kon. Wat een vreemde, vreemde munten waren dat zeg. Vaak kon je door die munten heenkijken, en dan zag je het rode kruid liggen. Ze zeiden dat dat een heel gevaarlijk kruid was. Een mengsel van boosheid, angst, gemeenheid en nog veel meer. De tropische vissen waren allemaal erg bang voor het kruid, en daarom gaven ze vaak ook veel geld uit. Het kruid was veilig opgesloten in de munten, maar ze wilden het zo snel mogelijk weer weggeven of besteden in een winkel. Daarom stonden de vissen van dit Tropische Vissendorp bekend als gul. Ze gaven elkaar altijd vaak geld. Ook werd er altijd veel gegokt met veel geld in de Tropische Vissencasino's. Daar waren er een heleboel van in dit dorp. Meestal als een vis heel lang veel geld thuis had liggen, dan werd zo'n vis enorm bang voor het rode kruid. En ook als het dorp teveel geld zou hebben, dan werd iedereen daar bang van, en dan brachten ze het naar een dorp in de buurt. Het dorp lag een beetje afgelegen, en was omringd door de wildernissen van de zee. Roodvinger hield erg van die wildernissen, en ging daar weleens naartoe als hij alleen wilde zijn. Soms ging Duko wel eens met hem mee. Er leefden veel roofvissen in die wildernissen. Op een dag kwamen ze een plant of een struik tegen die het rode kruid droeg. Daar schrokken ze wel erg van, zeg. Het was een struik met een mond. In het Tropische Vissendorp waren ze allemaal bang voor zulke struiken. Vroeger groeide het kruid namelijk overal en die struiken vraten alle vissen op. Ja, er zijn vele oorlogen geweest tussen de vissen en de struiken van het rode kruid. Nu waren er dan nog maar een paar struiken over. 'Zo,' zei de struik, 'eindelijk tevreden, dat wij er nog maar met een paar zijn. Jullie hebben ons allemaal weggemaaid om jullie dorp te kunnen bouwen.' 'Pardon, rode struik,' zei Duko, 'wij zijn niet van dit Tropische Vissendorp. Wij komen uit een ander.' 'Oh,' zei de struik, 'dat verandert dan de zaak. Wij zouden graag willen dat er weer wat struiken met rood kruid groeien in het dorp. Kunnen jullie ons daarbij helpen ?' 'Nou,' zei Roodvinger, 'niet als jullie de vissen opvreten. Jullie kunnen hier mooi groeien in de wildernis, maar het dorp is voor de vissen.' Maar toen werd de struik wel een

beetje boos. 'Zij begonnen het eerst met het wegmaaien van ons, en sindsdien begonnen wij met het opvreten van vissen,' riep de struik. 'Maar dat is al zo lang geleden, we zullen beloven geen vissen meer op te eten.' Roodvinger keek bedenkelijk. 'Ik zou het risico niet nemen, Roodvinger. Het zijn gevaarlijke struiken. Het zijn vleesetende struiken. Zij horen thuis in de wildernis, in dit reservaat, en de vissen horen in het Tropische Vissendorp,' zei Duko. Roodvinger knikte. Maar toen werd de struik nog kwader. 'En jullie hebben zelfs het rode kruid in jullie geld opgesloten. Leuke gevangenis,' riep hij. 'Ja, dat moet,' zei Roodvinger, 'want dat kruid is levensgevaarlijk.' 'Dat moet ? Dat moet ? Niks moet,' sputterde de struik. 'En als dat kruid dan zo gevaarlijk is, haal het dan bij me weg, snel. Ik begin bang te worden.' Maar Duko trok Roodvinger snel naar achteren. 'Blijf bij hem uit de buurt, Roodvinger, ze zijn niet te vertrouwen, die struiken.'

'Ach, wat jammer nou,' klaagde de struik. 'Nu laten ze mij hier alleen zitten met dat rode kruid.' 'Hoe kan het dan dat je dat rode kruid hebt ?' vroeg Roodvinger. 'Ach,' klaagde de struik, 'ik was vroeger helemaal geen struik. Ik ben betoverd door een boze heks. Ik moest haar kasteel bewaken, en dat kon alleen maar als ik een grote gevaarlijke struik zou zijn. Ik was haar ... enige lakei ...' 'En waar is dat kasteel nu ?' vroeg Roodvinger. 'Ver weg in de zee,' zei de struik, 'ik ben gevlucht.' Roodvinger dacht diep na. Duko vertrouwde het niet helemaal. 'Roodvinger, kom mee, we moeten terug.' Maar Roodvinger wilde er eerst achter komen of de struik de waarheid sprak. 'Het maakt niet uit of hij de waarheid spreekt of niet, als hij de lakei was van zo'n boze heks, wat hebben we dan met hem te doen ?' zei Duko. 'Ach, zie je wel, jullie zijn niets anders dan die andere vissen van het dorp. Het kan jullie niets schelen. Ik was ooit opgesloten door deze heks, en toen zei ze dat als ik zeven jaren haar lakei wilde zijn, dan zou ze me vrij zetten, maar ze heeft me na die zeven jaren in deze struik betoverd,' zei de struik. 'Hoe ben je dan ontsnapt ?' vroeg Roodvinger. 'Pas na vele lange jaren, wel honderden jaren, toen ik zo groot was geworden dat ik het kasteel kon opslokken. Ik heb het kasteel toen heel ver weg gespuwd. Ze zeggen nu dat het kasteel brandt, en dat ze nu een vuurheks is.'

'Hoe kun je dan weer normaal worden ?' vroeg Roodvinger. 'Als de heks verslagen is,' zei de struik. 'En hoe wordt de heks verslagen ?' vroeg Roodvinger weer. Maar dat wist de struik niet. Duko was inmiddels weggegaan. Hij vond Roodvinger veel te eigenwijs, en vond het allemaal veel te gevaarlijk. Maar Roodvinger wilde wel eens weten of dat brandende heksenkasteel echt bestond, en besloot op onderzoek uit te gaan. Hij moest een hele lange tijd zwemmen, maar als een Roodvisje ging hem dat wel gemakkelijk af. In de verte zag hij wat rook, en hij besloot er op af te gaan. En ja hoor, er stond inderdaad een kasteel. En wat was dat kasteel groot zeg. Maar of het nu brandde ? Het was er wel een beetje warm. Het was een erg duister kasteel, maar toch

gaf het iets licht, en soms was het bijna wit. Het kasteel stond op een soort heuvel, en Roodvinger moest langs een groot pad zwemmen. Voor de grote poort van het kasteel stonden wat skeletten. Ze hadden hele lange speren. 'Zo,' werd er vanuit de poort geroepen, 'kom je me eindelijk eens opzoeken.' Maar Roodvinger wist niet van wie die stem was. Er liep een skelet om Roodvinger af, en die wees op het horloge van Roodvinger. Ineens begon het horloge te veranderen. Een plaatje van het heksenkasteel met de heuvel was ineens aan de top van het horloge gekomen, met de wijzertjes eroverheen, en Roodvinger's handje was ineens heel warm geworden. En

weer wees het skelet op het horloge, en de wijzertjes werden van goud, en ook het bandje van het horloge, met de randen. Ineens kwam er een oude vrouw aanlopen met een witte doek om haar hoofd. 'Zo, daar ben je, eindelijk,' zei ze. 'Ken ik u dan ?' vroeg Roodvinger. 'Nee,' zei de vrouw, 'ik ken jou.' En ze haalde een glazen bol tevoorschijn. Hiermee heb ik jou altijd gevolgd, Roodvinger, toen je onderwater was, en jij kan veel voor mij betekenen. Kom mee.'

En daar liep Roodvinger achter de vrouw aan. De poort sloeg achter hen dicht, en de skeletten gingen er voor staan. Er was een open ruimte binnen het kasteel, en er zaten

wat fluitspelers naast wat waterputjes, en er liepen wat boerinnen rond. Het was een vreemde wereld onderwater. Door een opening in een muurtje kwamen ze in een hele grote tuin terecht, nog steeds binnen het kasteel. De zon scheen en er liepen wat kabouters rond. 'Goedzo,' zei de vrouw. 'Je doet het erg goed.' 'Maar wat doe ik dan goed ?' vroeg Roodvinger. 'Mij navolgen,' zei de vrouw. Plotseling greep Roodvinger naar zijn buik. En hij begon te grommen. 'Ach jongen,' zei de vrouw, 'nog nooit een wolf geworden ?' Het was een wolvenkasteel. Hier betoverde de vrouw bezoekers in wolven. Roodvinger had nog steeds een enorme pijn in z'n buik, en was al bijna helemaal een wolf geworden. Langzaam liep hij de vrouw achterna, en hij liep steeds trager. Hij kon alleen nog maar heel langzaam denken en bewegen. 'Goedzo, jongen,' zei de vrouw. Ze gingen door veel tuinen heen binnen het kasteel, en die tuinen waren zo betoverend. Eindelijk waren ze dan in een huisje binnen het kasteel aangekomen. Roodvinger moest op een stoeltje zitten en kreeg een schort voor. De vrouw begon hem te voeren .... pap. Roodvinger gromde. Hij was nu een wolf. 'Dus,' zei de vrouw, 'jij wilt mij dus verslaan. Wat nou als ik jou versla ?' Maar Roodvinger begon te grommen. 'Ik wil jou helemaal niet verslaan. Ik wilde alleen maar even kijken of dat heksenkasteel echt bestond.' 'Even kijken, hè,' zei de vrouw, 'kijken kost geld.'

Ineens kreeg de vrouw erge krampen in haar buik en begon in een slang te veranderen. En niet zomaar een slang, maar eentje die vuur spuwde. Roodvinger begon het verhaal van de rode struik te vertellen, en de vrouw begon te lachen. 'Ha ha ha, en jij gelooft dat, zeker ?' En daar kwam ineens de rode struik binnenlopen en ging op een stoel zitten. 'Ik heb hem uitgezonden om jou beet te nemen, ha ha ha,' zei de vrouw schaterlachend. Had Roodvinger nu maar beter naar Duko geluisterd. Die vertrouwde het zaakje al niet. 'En weet je trouwens wat voor pap dat was ?' gilde de vrouw van het lachen. 'RODE KRUID PAP ! HA HA HAA.' En weer greep Roodvinger naar zijn buik. Wat een gemene streek was dit, en wat een gemene, gemene heks, zeg. Roodvinger begon te veranderen in .... Nee, niet een haai, niet in een slang en ook niet in een tijger ... maar in een struik met het rode kruid. 'Nee,' schreeuwde Roodvinger, 'dan kan ik nooit meer terug naar het Tropische Vissendorp.' 'Dat hoeft ook niet,' schreeuwde de heks lachend, 'je kan hierblijven.' In de verte hoorde Roodvinger gebrul, en geluid als kerktorens. 'De kerkdienst gaat beginnen,' schreeuwde de heks vals. En ze greep de twee rode struiken vast en sleurde ze mee het huisje uit. De kerkzaal van het heksenkasteel was een enorme zaal. Roodvinger had nog nooit zoiets gezien. Het was hier erg mistig, en zelfs de grootste wolken konden hier binnenkomen. De kerkbanken beneden zaten vol met rode struiken, en er waren veel balkonnen, onnoemelijk veel. De rode struiken hadden vaak violen of andere muziekinstrumenten waarop ze speelden. Roodvinger werd ergens op een

balkon neergezet tussen andere rode struiken, en er werd een fluit tussen zijn bladeren gedrukt. De heks liep helemaal naar voren, en besteeg een hele lange mistige trap tot de preekstoel. Ze had inmiddels een heel lang gewaad aan, en nog steeds was er gebrul in de verte. Langs de muren boven de balkonnen tot aan het hoge plafond zwommen de grootste grijze haaien tussen de mist door. Roodvinger kon bijna het plafond niet zien. Toen de heks op de hoge preekstoel stond kwam er vuur uit haar mond, en toen kwamen er een heleboel wolven binnen die tussen de rode struiken gingen zitten, ook naast Roodvinger. Wat waren dat een boel wolven, zeg.

Toen de wolven allemaal zaten kwam er ineens ijs uit de heks van de mond vallen, en weer begon ze in een slang te veranderen, een hele lange slang, en haar hoofd begon ver boven de preekstoel uit te reiken. 'Ha ha ha,' gilde ze. 'Ha ha ha, wat zijn jullie allemaal dom, zeg.' En iedereen stond op en zei : 'Ja, wij zijn dom.' Maar Roodvinger bleef gewoon zitten. Dat vond de heks wel een beetje vervelend. En kwam met haar slangengezicht heel dicht bij Roodvinger. 'Zo,' sprak ze, 'dus jij vindt jezelf niet dom. En daar greep ze Roodvinger vast en bracht hem tot heel hoog op de preekstoel. 'Zo,' sprak ze weer, 'vertel jij maar eens aan iedereen in de zaal dat jij jezelf niet dom vindt.' En Roodvinger pakte met zijn bladeren de microfoon vast en zei : 'I... ik ... v... vind mezelf n.. niet dom.' Dat vond de heks kennelijk niet zo leuk. 'Je bent maar een domme struik,' gilde ze. En toen begon ze een preek te houden die zo saai was, dat iedereen ervan in slaap viel. 'Ha ha ha ha,' gilde ze, 'ha ha ha ha.' In toen drukte ze op een knopje, en de vloeren schoof open, terwijl iedereen erin viel. En weer gilde de heks van het lachen. En de kerk begon te branden, zo hard te branden, terwijl een steen zich vormde om de preekstoel heen, waar Roodvinger en de heks nog steeds waren. En als een lift begon de steen omhoog te gaan, en het plafond schoof een stukje open. Daar ging de steen open, en de heks was weer gewoon een heks, geen slang meer. 'Wat is er gebeurd,' gilde ze. 'Wat doe ik hier ?' 'Nou,' zei Roodvinger, die ook weer normaal begon te worden, 'je hebt daar beneden de boel flink op stelten gezet.' En de heks begon heel langzaam in een jong meisje te veranderen. 'Ach, ziet u,' sprak ze ineens met een heel andere stem. 'Ik heb een hele nare ziekte, waardoor ik telkens in allerlei dieren verander en dan doe ik de vreemdste dingen. Wat heb ik nu weer gedaan, en wie bent u ? Ben ik soms weer in een oude vrouw veranderd geweest ?' 'Dat kunt u wel zeggen,' zei Roodvinger. Maar Roodvinger was erg op z'n hoede. Ineens greep het meisje hem vast, en veranderde weer een beetje in een oude vrouw, en probeerde hem van het dak van de grote kerk af te duwen. Maar Roodvinger kon zich gelukkig losmaken, en rende weg. Gelukkig was het dak met andere daken verbonden, en zo moest Roodvinger over vele daken rennen om uit het kasteel weg te komen. Maar in de verte hoorde hij het meisje lachen : 'Ha, ha, ha, je komt toch niet ver, want je hebt het rode kruid in je.' En weer greep Roodvinger naar zijn buik en begon in een ander dier te veranderen. 'Je bent hier tussen de draken,' gilde het meisje, 'je bent nu één van ons. Je kunt nooit meer weg. Dit is een drakentelevisie waarin je opgesloten bent.' Ineens waren er overal bliksemschichten en er verschenen grote rode slangen als tralies om het kasteel heen, tot hoog in de lucht. Zij waren de slangen van het rode kruid. Er zat wat kruid aan de handen van Roodvinger, en langzaam kwamen daar slangen uit voort. Het kruid prikkelde op zijn handen, en ook zijn buik begon te prikkelen. Ja, hij had van het rode kruid gegeten, waar de heks pap van had gemaakt. Zou die pap hem zo verschrikkelijk hebben betoverd dat hij nu nooit meer wegkon. Het was een vreemde jeuk, en hij begon rare bewegingen te

maken om van de jeuk af te komen, terwijl hij het meisje achter hem hoorde lachen ... schaterlachen.

Hoofdstuk 4. De Rode Nacht

Roodvinger had al zo vaak in allerlei televisies gewoond. Zijn hele leven was een televisie. Maar nu was hij zelf in een TV aan het veranderen. Zou hij een TV-dier worden, een TV-struik, of ... wat ? Zijn hele lichaam prikkelde en jeukte van het rode

kruid, en het was helemaal niet zo'n vervelend gevoel. Roodvinger was nu eenmaal een televisie-mannetje, en daar moest hij mee leren leven. Als Roodvinger een normaal leven had geleid, dan waren er vast geen boeken als dit over hem geschreven. Na een tijdje vond Roodvinger het Rode Kruid dus niet meer vervelend, en dronk er zelfs rode kruidenthee van, en rode kruidenkoffie.

Overdag was het heksenkasteel als een winkel waar je allerlei dingen kon kopen. Je moest dan betalen met het rode kruid. Dat ging op een hele vreemde manier. Er waren bepaalde betaal-apparaten. Daar moest je dan je arm instoppen, of je been, en soms je hoofd. Eens in de week was er de weeknacht. Dat was de langste en donkerste nacht van de week, die wel twee keer zolang duurde als een normale nacht. Dan kwamen de verschrikkelijkste draken naar het kasteel om te vergaderen. Sommigen zeiden dat ze van onder de grond kwamen, en anderen zeiden dat ze uit de muren kwamen. Meestal ging Roodvinger dan op zo'n nacht een lange wandeling maken door de wildernissen van het kasteel in een soort buitenplaats. Natuurlijk waren die wildernissen allemaal ommuurd. Alles gebeurde in het kasteel en in ommuurde buitenplaatsen. Er was geen ontsnapping mogelijk.

Op zo'n nacht kwam Roodvinger eens een heksenkind tegen, dicht bij een vijvertje. De grond was een beetje vochtig, en er hing wat mist. Het heksenkind zei niets, maar Roodvinger merkte dat het kind een beetje verdrietig was. Wat Roodvinger niet wist was dat het heksenkind eigenlijk een draak was die de rust opzocht. Stilletjes liep Roodvinger dichterbij. Ineens stapte het heksenkind op hem af, en zei : 'Zeg, zullen we met de gouden nacht naar de drakenbergen gaan ?' Gouden nachten waren eens per maand. Een gouden nacht was de langste en donkerste nacht van de maand. Deze nacht duurde wel een aantal keren langer dan de weeknacht. Er gebeurden dan altijd hele vreemde dingen, vreemder dan alle andere dagen en nachten van de maand. 'Maar heksenkind,' zei Roodvinger. 'Ik zit in dit kasteel opgesloten. Ik kan echt niet weg.' Maar toen zei het heksenkind : 'Ik zal er wel voor zorgen dat jij naar de drakenbergen kunt. Mijn vader is namelijk de baas van dit kasteel.' 'Oh,' zei Roodvinger, 'ik dacht dat de boze heks dat was.' 'Ach, welnee,' zei het heksenkind, 'zij is gewoon een domme robot. Vader gebruikt haar weleens om iemand naar het kasteel te brengen.' Roodvinger vond het heksenkind wel aardig en zei : 'Goed dan, ik kom op de gouden nacht wel weer terug, dan kun je me naar de drakenbergen brengen.' En zo gebeurde het. Toen het gouden nacht was stapte Roodvinger weer op het heksenkind af, maar ineens begonnen rode struiken aan de muren te groeien. 'Oh ja,' zei Roodvinger, 'helemaal vergeten. Het rode kruid.' 'Ach,' zei het heksenkind, 'mijn vader heeft dat rode kruid uitgevonden. Hij komt ons zo ophalen, en dan zul je wel zien wat er met het rode kruid gebeurd.' En ja hoor, daar kwam de vader van het heksenkind al aanvliegen. Het was een geweldig grote vliegende draak met schubben

en een hele smallen gespleten tong. Hij was kleurig als een vlinder. Het heksenkind sprong op de rug van haar vader en ook Roodvinger stapte naar boven. En daar gingen ze. Terwijl de rode struiken begonnen te smelten. Na een tijdje vliegen kwamen ze aan bij de drakenbergen. Hier woonde de draak in een heel groot kasteel. 'Weer een kasteel,' zei Roodvinger. Ja, de draak had vele kastelen, en daar was het heksenkasteel er één van. En weer stonden er wat skeletten voor de grote poort. Dezen hadden wat gescheurde en afgebrande klederen aan, en leken een beetje op piraten. 'Dit is het piratenkasteel,' zei het heksenkind. Een skelet kwam naar Roodvinger toestappen en wees naar zijn horloge. Ineens begon het linker deel van zijn horloge te glimmen en er verscheen een plaatje van het piratenkasteel, terwijl de gouden wijzertjes er over heen lagen. Het kasteel lag tussen de bergen, en was erg groot.

Kom maar verder, zei de draak. Maar ineens begonnen er struiken van het rode kruid voor de poorten te groeien, en er kwamen rode slangen uit voort. 'Hij moet terug naar het heksenkasteel,' zeiden de rode slangen. Ze hadden hele doorzichtige grote groene ogen, en ze spuwden vuur. Toen werd de draak wel even heel erg boos : 'Ik ben hier de baas,' riep hij, 'en ik ben de baas van het heksenkasteel.' Maar de slangen vielen de draak aan, en beten in de hoge hoed die hij droeg, en daar begon allemaal rood kruid uit te stromen. Toen begon het heksenkind in de draak te veranderen die het was. Roodvinger keek zijn ogen uit. Het dier had prachtige rode schubben en lange gele en groene strepen. 'Vader, zal ik hem dan naar een ander kasteel brengen ?' vroeg het heksenkind. Dat vond de vader wel goed. 'Snel, klim op mijn rug, Roodvinger,' zei het drakenkind. En daar vloog de draak, en de slangen konden haar niet achtervolgen. Na een lange tijd kwamen ze bij een ander kasteel aan. Dit kasteel was ook van de drakenvader. Er groeiden hier allemaal struiken. Het was diep op de zeebodem gebouwd, bijna in een soort kuil. Naast het kasteel was een enorme zeekloof, een enorm zeeravijn. 'Ik wil daar in dat gat naarbinnen,' riep Roodvinger. En daar vloog de draak de diepte in. Wat was het hier diep, zeg, en donker. Ineens stond er een klok met een piratenhoed voor hen : 'Halt,' zei de klok, 'dit is het domein van de Rode Nacht, de langste en donkerste nacht van het jaar. Hier wordt het rode kruid gemaakt. Dit rode kruid is magnetisch, zodat iedereen die het rode kruid draagt in de televisie-wereld blijft. Wij noemen dit ook wel TV-zwaartekracht.' Maar de draak begon hard te lachen : 'Hahaha, wat nou als je goed kan vliegen zoals ik ? Zwaartekracht ? Laat me niet lachen.' Maar toen begon de klok erg kwaad te worden : 'Zeg, of je nou zwemt, loopt of vliegt, je kan de zwaartekracht van de tv niet ontsnappen als je van het rode kruid hebt gegeten. En hier, in het domein van de Rode Nacht kun je niet eens vliegen, en hoe dieper je gaat, hoe zwaarder alles wordt, en hoe trager alles gaat. Dat is nog eens zwaartekracht, en zo worden de rode struiken gemaakt.' Maar de draak was nog niet overtuigd, en rende de diepte in. Maar toen hij probeerde te

vliegen lukte hem dat niet. En hoe dieper hij kwam, hoe zwaarder alles ging. 'Oh ja,' zei de klok, 'en ik was nog even vergeten te zeggen dat je hier alleen maar in de diepte kunt en niet omhoog. De enigen die hier kunnen uitkomen zijn de rode struiken.' Nou, daar had Roodvinger eigenlijk niet zo'n zin in, om weer in een rode struik te veranderen. Maar misschien zat er wel niets anders op. En hoe dieper ze kwamen hoe meer ze begonnen te veranderen in een rode struik. Het was hier wel heel lekker warm, terwijl alles zwaarder en zwaarder werd.

Na een lange tijd waren ze op de bodem terecht gekomen van het diepe ravijn. Maar er was wel ergens een luikje waardoor ze door de bodem konden. En weet je waar ze toen terecht kwamen ? Weer in de heksenkerk. De kerk was helemaal leeg, en huilend ging Roodvinger op een bankje zitten. Ook de draak keek erg sip. Ze waren nu beiden een rode struik. En voor Roodvinger was dat niet de eerste keer, en de draak wist hier ook alles van af. En weer kwam de heks binnen. 'Nee, hè, niet weer,' zei Roodvinger. Maar de draak zei : 'Vlug Roodvinger, op haar achterhoofd tussen haar haren zit ergens een knopje waarmee we haar uit moeten zetten. Als ik haar nu aan de praat hou, dan sluip jij stilletjes naar achteren, en geeft het knopje een duw.' 'Dag heks, hoe gaat het ermee, alles wel aan boord ?' En de heks liep zonder wat te zeggen op de draak af, die nu een rode struik was. 'Zo, kleine rode struik, wat een praatjes heb jij vandaag, zeg,' zei de heks luid, terwijl Roodvinger stilletjes achter de heks probeerde te komen. En ja hoor, met een duik vloog Roodvinger naar haar achterhoofd en drukte tussen haar haren het knopje in. Als een pop ging de heks op het bankje achter haar zitten en sloot haar ogen, waarna ze haar hoofd liet zakken en voorover boog. 'Ziezo,' zei de draak, 'die is uitgezet.' Roodvinger was erg opgelucht, anders zouden ze misschien alles weer van voren af aan moeten meemaken, en daar had Roodvinger niet zoveel zin in, want het zou ook nog wel veel gekker dan de eerste keer kunnen worden. Nee, daar zat Roodvinger niet echt op te wachten. Verrassingen als die van de heks waren niet altijd bepaald aangenaam. Gelukkig begon Roodvinger weer normaal te worden, en ook de draak. En toen veranderde de draak weer in het heksenkind.

Hoofdstuk 5. De TV-Kroon

Roodvinger begon het heksenkasteel een beetje te leren kennen, en ze wisten vele gevaarlijke poppen en robotten in het kasteel uit te zetten. Vaak haalden ze dan de knopjes eruit, zodat ze niet meer aangezet zouden kunnen worden. Roodvinger was inmiddels dikke maatjes geworden met het heksenkind, die dus eigenlijk een echte draak was. Roodvinger begon het steeds meer naar z'n zin te krijgen, en wilde eigenlijk niet meer weg. Hij wilde de wildernissen van dit kasteel, zowel binnen als

buiten, leren kennen. En natuurlijk aten ze vaak van het rode kruid ... goed voor de zwaartekracht. Ze konden de onderdelen van de gevaarlijke poppen en robotten goed gebruiken voor de herbouw van dit toch wel erg gevaarlijke heksenkasteel. Roodvinger en het heksenkind veranderden zo nu en dan nog wel eens in rode struiken, maar dat vonden ze niet meer zo erg, want de dag daarna waren ze weer vol met het rode kruid, en dan konden ze weer veel dingen kopen in de heksenwinkel. Vaak kochten ze dan dingen voor het kasteel. De dieren van het kasteel voelden zich

veel meer op hun gemak, sinds het kasteel bazen had die goed voor hen zorgden. Ze zagen altijd uit naar de weeknachten, de maandnachten en de jaarnachten, want dan was het altijd extra rustig. Meestal kwamen de draken van stilte dan wel, om te vergaderen, en dat deden ze dan altijd in de grote kerk. Op een dag veranderde Roodvinger in een prachtig vliegend insect met doorzichtige vleugeltjes. En je kon het rode kruid zo door z'n lijfje zien stromen. Dit was eens na een Rode Nacht gebeurd, toen er een heleboel stille draken waren gekomen. Ze hadden Roodvinger zo prachtig betoverd, omdat hij zo'n goede baas van het heksenkasteel was geworden. Ja,

nu was hij dan de koning geworden van het heksenkasteel, een prachtige slowaakse vlieg. En de kroon hadden de stille draken speciaal meegenomen uit Brannan, het land der vliegen. En allen dronken ze druivensap voor dit speciale moment. Maar Roodvinger gaf de kroon aan het heksenkind. En zo zouden ze samen het heksenkasteel beheren. Dit vonden de stille draken een daad van een echte koning, en ze gaven de kroon van het rode kruid aan Roodvinger. Beide kronen zouden de betoveringen afwisselen, zodat ze telkens weer iets anders zouden zijn, voor het juiste moment. En ja, het waren dus echte TV-kronen, en een echte koning moest natuurlijk zoiets hebben.

Hoofdstuk 6. Het Land der Vogelspinnen

Nu was het zo dat Brannan, het land der vliegen, al tijden in oorlog was met Lapsalvania, het land der spinnen. Dit werd ook wel de grote witte oorlog genoemd. Op een dag zouden Roodvinger en het heksenkind daar eens een kijkje nemen. Met het heksenkind kon Roodvinger altijd heel makkelijk het kasteel verlaten. Dan veranderde het heksenkind zichzelf gewoon in een vliegende draak. Heel gewoon.

Het was wel een eind vliegen hoor, naar Brannan. Een paar keer per dag veranderde Roodvinger voor een tijdje altijd in een prachtige vlieg sinds hij was betoverd door de stille draken en de prachtige kroon van het rode kruid droeg. Nu wilde hij toch weleens naar Brannan toe. En als ze ergens rood kruid hadden, dan was dat wel Brannan. Prachtige struiken met rood kruid stonden daar. Maar ook struiken met zwart kruid, vliegenkruid. En het geurde zo lekker. De bossen waren daar dan ook erg poederig, omdat de wind het kruid vaak verspreidde.

In de verte zagen ze wat soldaten lopen. Het waren vliegen. Toen ze dichterbij de soldaten gekomen waren vroeg Roodvinger wat ze in hun geweren hadden zitten. Er zat kruid in : rood kruid en zwart kruid bijvoorbeeld. Roodvinger vroeg zich af waarom er een oorlog was tussen Brannan en Lapsalvania. Ze besloten verder te vliegen naar Lapsalvania. Dat was nog wel een eind vliegen. Maar wat ze toen zagen, daar schrokken ze wel even van. Tussen Brannan en Lapsalvania in vloog er kruid heen en weer, en het stormde er verschrikkelijk. Ja, dit was echte oorlog. En het kruid vloog zo snel, dat het erg gevaarlijk was. De draak besloot om een omweg te maken. Maar overal werd flink gevochten. Eindelijk na een lange tijd vliegen was er een stuk waar niet gevochten werd. En de draak besloot met Roodvinger over dat stuk heen te vliegen. Onderweg besloten ze even te rusten, maar toen ze op de grond terechtkwamen zakte de grond in. Het was een val, en ze gleden heel diep door een tunnel richting Lapsalvania. Na een tijdje hoorden ze een plof, en ze keken recht in de ogen van een spin. 'Wat komen jullie hier doen,' vroeg de spin. 'Eh, we wilden wat meer afweten over de oorlog tussen Brannan en Lapsalvania,' zei Roodvinger. 'Ah, pottenkijkers, hè,' zei de spin. 'Nee,' zei Roodvinger, 'we dachten dat we misschien tot hulp zouden kunnen zijn.' 'Oh,' zei de spin, 'kom dan maar mee.' En langs een trap gingen ze naar boven. Ineens waren ze buiten. Er lag hier overal een soort sneeuw, maar de spin zei dat het wit kruid was. De draak en Roodvinger keken hun ogen uit. Wat een prachtige gebouwen waren daar. En in de verte stond een grote kerk. 'Kom maar mee,' zei de spin. En daar gingen ze richting de kerk. Maar toen ze in de kerk gekomen waren schrokken de draak en Roodvinger vreselijk. Het was ... de heksenkerk, precies dezelfde. Hoe kon dat nou ? 'Tja,' zei de spin, 'dat kan gebeuren met het witte kruid, dan is het toch weer anders dan je gedacht had.'

'Dan gebruiken jullie dat witte kruid zeker ook in de oorlog,' zei Roodvinger. 'Ja,' zei de spin, 'en daarom wordt het ook de grote witte oorlog genoemd. Het is spiegelend wit, een soort toverspiegel. Je zou de oorlog dus ook een toverwedstrijd kunnen noemen. Zouden jullie geen tovenaars van het witte kruid willen worden ?' vroeg de

spin. En toen liet Roodvinger de kroon van het rode kruid zien. 'Wat een prachtige, prachtige kroon is dat, zeg,' zei de spin. 'Kom maar mee,' zei de spin. En weer liepen ze de kerk uit, en kwamen op een eenzaam pad terecht door een wildernis. Na een tijdje zei de spin : 'Aan het einde van dit pad ligt Laprakod, het land der vogelspinnen. Zij kunnen jullie verder helpen.' De spin ging weer terug en Roodvinger en de draak liepen verder. Langs de kanten van het pad groeide veel vreemd en wild kruid. Na een tijdje kwamen ze aan in Laprakod. In de verte stond een kerkgebouw met een hele hoge toren. 'Ik vermoed al wat,' zei Roodvinger. 'Ja,' zei de draak, 'ik begrijp wat je bedoelt.' En inderdaad, toen ze in de kerk kwamen was het weer de heksenkerk. Maar ditmaal zaten er vogelspinnen in de kerk. De hele kerk was er vol mee. Ze zaten op de banken, op de preekstoel en aan de muren, en overal in de gangpaden. Roodvinger en de draak gingen weer naar buiten, en de draak veranderde weer in het heksenkind.

Er lagen allerlei soorten kruid hier op straat, en er liepen wat vogelspinnen met kleine popjes tussen hun poten. Ineens greep Roodvinger naar z'n buik en begon ook in een vogelspin te veranderen. Er liep ook een vreemd mannetje op straat met zijn hoofd als een spin, en om zijn hoofd wat witte bloemblaadjes. 'Oh, wat grappig,' zei het mannetje. Volgt u mij maar naar de koning. Ze moesten een tijdje wandelen totdat ze in de verte buiten het dorpje een pad zagen dat eindigde in een reuzachtig wit spiegelend rozenpaleis. Het mannetje zei dat daar de koning van Laprakod woonde. Na een tijdje kwamen ze bij het paleis aan, waar het een beetje naar pudding rook. Op een troon in het paleis zat een hele grote vogelspin. De vogelspin had hele scherpe tanden, en hele woeste ogen. Op de grond lag allerlei soorten kruid. De koning brulde, terwijl de muren van het paleis in brand begonnen te staan. Ineens kwamen er van alle kanten vogelspinnen aanlopen. Ze hadden grote speren in hun handen en wezen daarmee naar het horloge van Roodvinger. Ook wees er één naar de kroon van Roodvinger. Al snel stond de hele zaal in brand, en de koning rende naar een deur achter zijn troon, en gleed daarin weg. Het heksenkind en Roodvinger renden snel achter de koning aan, en kwamen in een tunnel waar de muren heel zacht en heet waren. De muur was er erg schubbig, en ze harden veel pijn op hun borst en in hun buik. Stapje voor stapje liepen ze verder. Het was een hele lange buis waar ze in terecht waren gekomen. In de verte hoorden ze de koning bulderen. Maar de buis begon langzaam met water vol te lopen, dus ze moesten snel zijn. Na een lange tijd lopen kwamen ze in een andere paleiszaal terecht, en weer zagen ze de koning op een troon zitten. De koning was nu groter dan ooit, en de hele grond lag bezaaid met roze kruid, terwijl er rozen aan de muur groeiden. Ineens was de koning in een kind veranderd, in een jongetje, en rende weg door een deur aan de zijkant van de troon. Even later zagen ze hem door de deur gluren, en kwam hij weer voor de deur staan. Het leek wel alsof hij wilde dat ze achter hem aankwamen. En weer begonnen de

muren te branden, en moesten ze snel door de deur gaan, want al snel stond de hele zaal in brand. Er lagen wat poppen in de gang achter de deur op de grond, en die raapten ze op. De gang was vol van deuren, en in de verte zagen ze het jongetje van deur tot deur lopen, heel snel. Het leek wel alsof die gang nooit ophield, en het jongetje bleef maar rennen. Het leek wel alsof ze nooit dichterbij kwamen, terwijl ze toch aardig hard liepen. En het begon ook steeds heter te worden. Ze besloten door een deur van de gang te gaan, maar er waren daar geen vloeren. Ze konden alleen maar in de diepte kijken. En bij een andere deur gebeurde hetzelfde. Al die deuren liepen uit op één grote ravijn. Op een gegeven moment moesten ze wel springen,

want de gang werd te heet. Gelukkig was de grond waarop ze vielen erg zacht en schubbig. Ook de muren waren hier erg schubbig. Er lagen links en rechts vele poppen, en in het midden van dit ravijn stond een kooitje op tafel als van spiegelend goud, en er zat een kraai of raaf bovenop. In het kooitje lag een rat die zo plat als een dubbeltje was. 'Koning, sire,' zei de raaf met krasse stem, 'we hebben bezoek.' Van achter een dikke boom kwam het jongetje tevoorschijn, heel verlegen, en begon heel langzaam weer in een vogelspin te veranderen. Maar nu was de vogelspin heel klein en ging door de tralies in het kooitje naarbinnen. De vogelspin ging op de platte rat staan, en dat was een geheim luikje waar de vogelspin doorheen schoof en verdween. 'Ik zou hetzelfde kunstje maar doen,' grapte de raaf, 'want het gaat hier zo erg heet worden.' Daar schrokken het heksenkind en Roodvinger wel erg van. Blijkbaar werden hier hun toverkunsten op de proef gesteld. Roodvinger was wel een vogelspin nu, maar veel te groot. En ook het heksenkind was veel te groot voor het kooitje en het kleine luikje. En het begon in de ravijn al heter en heter te worden.

Vlug nam Roodvinger zijn kroon in zijn handen en begon wat aan de schijven te draaien, maar niets hielp. Maar toen herinnerde Roodvinger zich iets. De vogelspinnen hadden ook op het horloge gewezen, dus misschien zou er weer een plaatje bijgekomen zijn. En ja hoor, aan de rechterkant was er een plaatje bijgekomen van een kasteel onder de grond. En aan de zijkant van het horloge zat een klein knopje. Roodvinger drukte het knopje in, en ja hoor, hij begon al kleiner te worden. Het heksenkind zat ook aan de schijven van zijn kroon te draaien, maar niets gebeurde. Wat moesten ze nou doen ? Roodvinger wilde zijn vriendje niet in de steek laten. Roodvinger stond al voor het kooitje en kon al bijna door de tralies naarbinnen. Inmiddels waren de muren al in vlammen, en ook de tafel waarop het heksenkind zat was al flink heet aan het worden. Maar daar kwam ineens het vogelspinnetje weer door het luikje naar binnen, en droeg een horloge om aan het heksenkind te geven. Het was bijna hetzelfde horloge als die van Roodvinger. Vlug drukte het heksenkind op het knopje aan de zijkant en begon kleiner te worden. Dit ging niet zo heel snel, maar Roodvinger kon inmiddels al door de tralies naarbinnen. Snel stapte hij op het luikje, wat direkt openging. Het vogelspinnetje was inmiddels alweer verdwenen. De hele zaal stond al bijna in vuur en vlam, alleen het tafeltje nog niet. Het heksenkind begon enorm te zweten. Zou hij het nog halen ? Hij stond al voor het kooitje en kon al bijna door de tralies. Zijn voeten deden pijn van de hitte, en hij kuchte al van de rook. Snel glipte hij door de tralies heen door zijn adem diep in te houden, ging op het luikje staan, en zakte naar beneden. Ze gleden door een enorm lange rode tunnel. De tunnel was erg schubbig, zacht, maar ook warm. Gelukkig niet zo heet als de zaal boven hen. Ze kwamen in een klein slootje terecht, waar ook een vogelspinkonijn zat

met hele grote oren. 'De koning verzint steeds wat nieuws,' sliste het vogelspinkonijn. En ineens klapten aan alle kanten beeldschermen uit waarop ze het jongetje zagen rennen. Hij rende over allerlei trappen, en hij kwam allerlei elfjes-achtige wezens tegen. 'Waar zou hij nou zijn ?' dacht Roodvinger. 'Ach,' zei het konijn, 'hij wil gewoon dat je hem overal volgt, en dat je dan terechtkomt waar hij je wil hebben, weer in één of ander dier of apparaat, zodat je daarin het mannetje kunt wezen. Dit is een speelgoedfabriek.'

Daar schrokken Roodvinger en het heksenkind wel even van. Moesten ze daarom ineens zo klein worden, om ergens in te passen ? Ineens ging ergens een deur open, en een enorme vogelspin stond voor hen. Het was de koning. 'Welkom in mijn rijk,' zei hij met een vreemd accent. 'Jullie zijn nu in de speelgoedfabriek van Laprakod. Wat willen jullie worden ?' 'Ik wil helemaal niks worden,' zei het konijn. 'Ik wil gewoon naar huis. Telkens als je me ergens instopt en het gaat dood of kapot, dan kom ik op de vuilnisbelt terecht, en dan wordt ik hier weer naartoe gebracht.' Inmiddels was Roodvinger weer een vliegende insect geworden, en de vogelspin begon te stralen : 'een elvenvlieg, een elvenvlieg,' riep hij. Het heksenkind was inmiddels naar de geopende deur gelopen, maar wat daar was ? Het was daar een kokende pot met wit kruid. De vogelspin liep op hem af en gaf hem een duwtje : 'Zo die zal nu worden wat hij altijd heeft willen worden,' zei de vogelspin. En ineens hoorden ze allemaal een verschrikkelijk gebrul, en de deur ging weer open. Een grote ijsbeer stond voor hen, en het werd ineens ijskoud. 'Wie volgt ?' zei de spin. 'Nou, laat ik het dan nog maar eens proberen,' zei het konijn, en nam een duik. En het konijn werd een prachtige elf. Nu wilde ook Roodvinger het weleens proberen. Hij nam een duik en werd een nog prachtigere elvenvlieg. 'Welkom in mijn kasteel,' zei de koning, en een andere deur ging open. Het konijn was weer verdwenen. Roodvinger en het heksenkind wisten dat de betovering maar voor even was. Maar nu waren ze gelukkig in het ondergrondse kasteel van de koning gekomen. De koning liep voor hen uit, en liet hen de prachtige bedradingen aan de muur zijn, vol van kruid. Toen moesten ze weer door een deur, en weer waren ze in het heksenkasteel. Dat kwam natuurlijk allemaal door dat vreemde kruid. Alles liep altijd uit in het heksenkasteel. Ze konden gewoon niet echt ontsnappen.

Hoofdstuk 7. Het Roze Kruid

In het heksenkasteel, in een grote zaal, waren de stille draken tezamen gekomen. Zij droegen het roze kruid, een kruid waarmee je op de zon zou kunnen leven en in andere hete plaatsen. Roodvinger en het heksenkind gingen helemaal achterin de zaal zitten. De draken zaten in een kring, en vanuit het plafond begonnen insecten van het roze kruid neer te dalen. Zij hadden speren en schilden, en zij namen volop van het roze kruid. Ze kwamen vanuit Brannan en Lapsalvania, vanuit de Grote Witte Oorlog, maar deze wezens waren neutraal. Waarom ze dan speren en schilden droegen ? Ze moesten zich natuurlijk wel verdedigen. Deze wezens waren op reis naar de Witte Zon, waar ze wilden leven. En dat kon alleen maar door het roze kruid. En daarvoor moest het witte kruid met het rode kruid vermengd worden. Ineens kwam de vogelspinnenkoning binnen, en ging in het midden van de kring staan, en al de insecten van het roze kruid hieven hun speren en schilden in de lucht. Toen daalde

vanuit het plafond de koningin van het roze kruid neer, in een soort van schelpentroon, en de wezens begonnen luid te klappen en te juichen. De koningin smeerde hun voorhoofden in met het roze kruid, en ze vielen allemaal bezwijmd op de grond. Even later stonden ze weer op, en voor de koningin legden ze hun handen tegen hun buiken, en liepen weg, richting het kasteel van de vogelspin. Roodvinger vond het allemaal erg vreemd wat ze deden. Samen met het heksenkind besloot hij de insecten te volgen. Weer kwamen ze in het kasteel van de vogelspin, en nu gingen de insecten een andere deur door. Ze waren in een zaal terecht gekomen genaamd 'de zonnenzaal' waar alle zonnen zo nu en dan kwamen om te vergaderen. Het was daar altijd ontzettend heet, maar door het roze kruid konden ze daar wel tegen. Een insect hield Roodvinger en het heksenkind tegen. De insect begon hen in te smeren met het roze kruid, zodat ze tegen de hitte bestand waren. Rondom in de zaal waren er beeldschermen waarop ze de vuurzeeen van de zonnen konden bekijken. Ineens kwam er een ijsbeer binnen vanuit een andere deur, en direkt hielden enkele insekten een speer op hem gericht. De ijsbeer begon te brullen, maar de insecten konden het niet verstaan. Daar kwam de vogelspinkoning binnen, en begon heel luid en hoog te gillen tegen de ijsbeer. Roodvinger en het heksenkind snapten er niet veel van. Plotseling begonnen de beeldschermen in de zaal te exploderen en begon alles te bevriezen. De ijsbeer brulde nog luider, en vanuit de muren kwamen nieuwe beeldschermen waarop reusachtige ijszeeen waren te zien. Deze ijszeeen waren van de ijszonnen. De vogelspinnenkoning was woest, en viel de ijsbeer aan, en ook de insecten begonnen hun speren naar de ijsbeer te gooien. Maar toen kwamen de draken ineens binnen en begonnen een cirkel te vormen rondom de ijsbeer om hem te beschermen. De ijsbeer was gewond, en brulde luid. De draken brachten de ijsbeer weer terug door de deur waardoor hij gekomen was, en ook Roodvinger en het heksenkind wilden wel eens zien waar de ijsbeer vandaan kwam. En ze kwamen in een zaal terecht die bijna precies als de zonnenzaal was, maar dit was de ijszonnenzaal, en ook hier waren schermen waarop je de ijszeeen van de ijszonnen kon zien. Het was hier heel erg koud, maar door het roze kruid waren ze er tegen bestand.

Ineens werd Roodvinger wakker in zijn televisie-bedje. Hij had het allemaal weer gedroomd, maar op het nachtkastje lag wel een beetje van het roze kruid ... of was het wat drakenas van de zwarte draak die wel eens naast zijn bedje ging zitten als Roodvinger ging slapen ? Soms las de draak dan nog even wat verhaaltjes voor Roodvinger, totdat hij in slaap gevallen was, en dan rookte hij altijd een pijp met drakengras. Roodvinger had weer vreemd gedroomd, maar de draak kon soms ook vreemde verhalen vertellen. Eén keer ging dat over een eendendorp, en de draak kon het altijd zo vertellen dat Roodvinger er ook in voorkwam. Luister maar eens :

Op een morgen liep Roodvinger naar de bakker, maar onderweg kwam hij een eend tegen. De eend was een beetje duizelig, en vroeg of Roodvinger wat brood voor hem had. 'Nou, eend,' zei Roodvinger, 'ik ben net op weg naar de bakker, dus loop maar mee.' Het was een erg aardige bakker. 'Kom,' zei hij tegen de eend. 'Achter in de tuin is er een broodgang, waar je net zoveel brood kan eten als je wil, en als je je door die gang heengegeten hebt, dan kom je in eendendorp terecht.' Eendendorp ? Daar hadden ze nog nooit van gehoord. Maar Roodvinger wilde ook wel mee. Na een tijdje hadden ze zoveel gegeten dat ze wel voor een week genoeg hadden, en ze waren in eendendorp terecht gekomen. 'Nou,' zei de eend, 'hier zou ik wel willen wonen.' Ineens kwam er een heel klein krabbetje op hen af, wat om hun armpjes begon te cirkelen. 'Zeg,' zei het krabbetje, 'ik weet nog wel een spelletje. Hebben jullie geen zin om naar krabbendorp te gaan ? Kom maar mee, dan leidt ik jullie naar een kersengang, waar je zoveel kersen kunt eten als je wil, en als je je door die gang hebt heengegeten dan ben je in krabbendorp. En zo gebeurde het, want van al dat brood hadden ze wel een droge mond gekregen. In krabbendorp liep een erg grote mijnheer rond met een helm op. Hij was een politie-agent. Roodvinger zei : 'Hallo, mijnheer de politie-agent, wij komen even op bezoek in krabbendorp, mag dat ?' Maar de politie-agent zei niks, maar begon met grote sprongen vooruit te springen. Dat was wel vreemd, en Roodvinger, de eend en het krabbetje begonnen hem te volgen. De politie-agent ging door een hele grote tunnel ergens naar binnen. De tunnel was vol met kersensap. Als ze hem zouden volgen, dan zouden ze wel erg nat worden. 'Laten we maar beginnen met drinken,' zei het krabbetje. En na een korte tijd stond de tunnel helemaal droog en konden ze er doorheen lopen zonder nat te worden. Aan het einde van de tunnel stond een konijn : 'Welkom in kersenland,' zei hij. 'Niks mee te maken,' riep de politie-agent. 'Ik zei het niet tegen jou, maar tegen hen,' zei het konijn boos. 'Nou, wat heb ik daar mee te maken ?' zei de politie-agent. 'Ze zijn jou achterna gelopen,' zei het konijn. 'Oh,' zei de politie-agent, 'maar dat verandert de hele zaak.' 'Hoe dan ?' vroeg het konijn. 'Nou, let maar op,' zei de politie-agent, en gaf de konijn een grote schop. Zo'n grote schop dat het konijn een eindje de lucht in vloog. 'Zo,' zei de politie-agent, 'dat zal je leren om zomaar navolgers binnen te laten.' Maar nu werd het konijn erg boos, en hij schreeuwde : 'Wees blij dat er eens iemand komt, we zijn hier altijd alleen maar met z'n tweeen.' 'Ik houd niet van bezoek,' zei de politie-agent. 'Oh, maar in dat geval,' zei het konijn, 'leid ik de bezoekers wel even tot de tunnel achter de kersentroon, en dan vertrek ik samen met hen.' 'Maar, koning kers,' zei de politie-agent, 'dat kunt u toch niet doen ?' Maar het konijn was al verdwenen, en snel liepen Roodvinger, de eend en het krabbetje achter het konijn aan. Hier moesten ze niet wezen met zo'n vervelende politie-agent. Achter de kersentroon was een tunnel, en daar moesten ze doorheen lopen. Ze kwamen al snel in een heel groot bos terecht. Ze zouden voorlopig niet meer terugkunnen, want dan zouden ze weer zoveel moeten

eten en drinken. Voorlopig had Roodvinger wel voor een week genoeg. 'Zeg,' zei het krabbetje, 'ik ben eigenlijk een tekenfilm-ringetje. Als je mij om je vinger doet, dan kun je zelf een tekenfilmpje uitkiezen waarin je dan terecht komt.' Roodvinger keek met grote ogen naar het krabbetje. De eend en het konijn waren ineens verdwenen. Op het lijfje van het krabbetje was een schijfje wat kon draaien met kleine plaatjes van tekenfilmpjes erop. En Roodvinger zag ook de gezichtjes van het konijn en de eend ertussen. Snel deed Roodvinger het ringetje om één van zijn vingers. 'Als je weer een vriendje erbij krijgt,' zei het krabbetje, 'dan komt er een extra tekenfilmpje bij.' Het was dus een echt toverkrabje.

Ineens werd Roodvinger wakker. Hij had alles maar gedroomd, maar naast hem lag wel de tekenfilm-ring. Roodvinger deed hem direkt aan één van zijn vingers.

Roodvinger beleefde vele avonturen met de tekenfilm-ring. Vaak moest Roodvinger weer de wildernissen in om al zijn tekenfilmvriendjes te vinden, en soms moest hij het opnemen tegen duistere en gevaarlijke wezens om zijn vriendjes te bevrijden uit de moeilijkste situaties en de vervelendste kooitjes en gevangenissen. Vaak zaten ze diep opgesloten op plaatsen waar niemand ze zou kunnen vinden. Nou ja, niemand ? Soms werd Roodvinger zelf opgesloten, en moest hij wachten totdat een tekenfilmvriendje hem vond, en hem bevrijdde.

Op een keer was Roodvinger in kuikendorp. Daar betalen ze met chaos-muntjes. Dat zijn muntjes die kunnen rondlopen en rondspringen. Die muntjes moeten zelfs naar school. Nou, dat zijn wel hele vreemde munten. Niemand in heel kuikendorp wist waar die muntjes vandaan kwamen. Die muntjes waren al heel erg oud. Niemand wist dat het eieren waren van het tekenfilm-monster dat heel diep in de bergen woonde. Als die eieren open zouden gaan, dan zou heel kuikendorp in een wildernis veranderen. Het duurde erg lang voordat zo'n tekenfilm-monster-ei open zou gaan, wel honderden jaren. Maar nu was het dan bijna zover, en niemand in kuikendorp wist wat hun te wachten stond. Ook Roodvinger wist het niet. Maar op een dag was er een eend in het dorp gekomen. Hij was net op vakantie geweest in de bergen, en hoorde daar het tekenfilm-monster praten over wat er zou gebeuren in kuikendorp. De enige manier om het te kunnen stoppen was om de muntjes diep onder de grond te stoppen zodat er bomen met chaos-muntjes zouden groeien. Na een tijdje zouden ze de munten weer in de grond moeten stoppen, anders zou het dorp nog gevaar lopen. En daarom is het zo dat in kuikendorp de meeste muntenbomen zijn, en waar ze nog steeds de allerrijkste zijn.

'Dat was wel een leuk verhaaltje,' zei Roodvinger tegen de draak. 'En ik kom er ook in voor.' 'Kijk eens wat ik hier voor je heb ?' zei de draak. En hij hield de tekenfilm-ring voor Roodvinger's neus. Roodvinger deed de ring om zijn vinger en ging

tevreden slapen.

Deel 3. Roodvinger en de Bergheks

Hoofdstuk 1. De vliegende schildpad

Er was een grote oorlog in Brannan. Het land der paardenvliegen was in oorlog met het land Taan Naat. De oorlog was wild en vurig, en geen wapen werd ongeroerd gelaten. Roodvinger was een dutje aan het doen, maar werd al gauw wakker door het geknal. Hij had een huisje in het land der paardenvliegen waar hij een tijdje geleden vriendelijk was ontvangen. De koning van het land der paardenvliegen was in rep en roer. Uiteindelijk liet de koning een hek om het land der paardenvliegen heenbouwen, en hij noemde het : het witte hek. Sindsdien groeide het land uit tot een keizerrijk. Om het hek heen groeiden de wildste rozen met de scherpste doornen, en verder de stekeligste planten en struiken. Verder stonden er sindsdien vele soldaten op de muren. De nieuwe keizer was erg tevreden. Er werden vele geschiedenisboeken opgesteld. Hierin stond ook beschreven de oorlog met Lbok, het land van de steekvliegen. Deze oorlog had ook lang geduurd, wel tachtig jaar. Taan Naat was het land van de krijsvliegen. Deze vliegen werden ook wel sirenen genoemd. Iedereen in het land der paardenvliegen had oorkappen onder hun huid, zodat ze tegen het geluid beschermd werden. Het waren grote ronde kappen die aan beide kanten van de

schedel lagen. Maar van de buitenkant kon je het bijna niet zien, en er groeide vaak haar overheen. Het was allemaal dankzij een professor dat dit kon gebeuren, professor Rood Barenhout.

Sindsdien raasde er een wit vuur om het land van de paardenvliegen heen, want dit land was de overwinnaar van de grote witte oorlog. Professor Rood Barenhout droeg het geheim hiervan, want hij was eigenlijk degene die het witte vuur had uitgevonden, en dit allemaal om het land van de paardenvliegen te beschermen en te laten zegevieren. Het vuur vrat alles op wat om zich heen was, maar liet verder de struiken met rust. Dit was de reden waarom het land van de paardenvliegen steeds groter werd.

Op een dag bracht Roodvinger een bezoekje aan de professor. De professor was net bezig een nieuw drankje te maken. Hij liet Roodvinger een ondergrondse lift zien. De lift kon tot erg diep reiken. Het diepste punt was in het kasteel van de keizer. Samen met de professor ging Roodvinger daar een kijkje nemen. Op een balkon zat een soldaat met een schildpad. Vanaf het balkon kon je een prachtige natuur zien. De schildpad scheen te kunnen vliegen. Roodvinger keek zijn ogen uit. Er kwam vuur uit de bek van de schildpad, waardoor er een prachtig licht gecreeerd werd. ‘Dat zijn de develinen,’ zei de professor. De keizer was blij de professor en Roodvinger te zien. Hij liet hen direct allerlei machines zien, en voertuigen.

De keizer liet hen ook veel wapens zien, vooral zwaarden die gestoken waren in doodskoppen als hun schedes. Ook onder het diepste punt waren er witte hekken, de struiken, muren en natuurlijk het witte vuur. In het verleden waren hier veel oorlogen geweest tegen een ondergronds volk, het land van de bakkersvliegen. Maar uiteindelijk had het land van de paardenvliegen overwonnen, en de keizer vertelde er

vol trots over. Vanuit een raam kon Roodvinger wat van die muren zien, die tot diep onder de grond liepen. Roodvinger had nog nooit zoveel soldaten bij elkaar gezien. Ook liepen er leeuwen en panters met verenkronen. De keizer leidde hen naar een hal met acht vlammen. Het waren de acht vlammen van vrede. De keizer zei dat die acht vlammen ook in zijn kroon zaten. Professor Rood Barenhout zei dat het acht drakenvlammen waren. Er leefden acht draken in de dieptes van het kasteel. De eerste was de draak van vuur, de tweede de draak van water, de derde de draak van bos, de vierde de draak van het rode, de vijfde de draak van het roze, de zesde de draak van het bruine, de zevende en de achtste waren onbekend.

Hoofdstuk 2. De zevende deur

Roodvinger bleef een tijdje in het kasteel van de keizer logeren. In de nacht wilde hij toch wel meer weten van de zevende en de achtste draak. Hij ging naar de gang waar de acht drakendeuren waren waarachter de draken leefden in grote grotten. Eerst ging hij door de zevende deur naar binnen. Hij zag hier mannen die zo zwart waren als teer, en ze dansten. In de verte was een zwarte draak die direkt met zijn hoofd dichterbij kwam. ‘Van wie is dit domein ?’ vroeg Roodvinger.

‘Van Ruf, de bokkenherder,’ zei de draak. ‘Hij is de smid van de keizer.’

‘Oh, wat maakt hij allemaal dan ?’ vroeg Roodvinger.

‘Wapens,’ zei de draak. Van achter de draak kwam een man tevoorschijn. ‘Welkom,’ zei de man, ‘ik ben Ruf, roodsmid van de keizer. Dit kasteel is grotendeels door mij gemaakt en ontworpen.’

‘Waar is de draak dan voor ?’ vroeg Roodvinger.

‘De draak is mijn helper,’ zei Ruf.

‘En wie woont er dan achter de achtste deur ?’ vroeg Roodvinger.

‘Ook een draak,’ zei Ruf, ‘mijn andere helper. Achter de achtste deur wonen de bokken. Maar dat is geheim. Hier heb je de sleutel voor het geheime pad. Het zal je leiden naar het verborgen deel van het land van de paardenvliegen.’

Met de sleutel kon Roodvinger door allerlei poorten heen. ‘Hoe heet dat verborgen deel ?’ vroeg Roodvinger aan Ruf.

‘Kuzaponia,’ zei Ruf.

Het was een groot, uitgestrekt land, een verborgen land. Hoe kon het zo groot zijn ?

‘Een land vol met tovenaars,’ zei Ruf. ‘Ze leven allemaal op verborgen plaatsen. En dat kan goed hier, want dit is een verborgen land. Heb je gehoord van de Rode Ring ? Boze tovenaars hebben het gesmeed om het land te regeren en om de prins in een kerker op te sluiten.’

‘Waar is die ring nu ?’ vroeg Roodvinger.

‘Niemand weet het,’ zei Ruf, ‘maar waarschijnlijk heeft een van de boze tovenaars het.’

Plotseling stopte er een metalen paard vlak naast hen, waar een heleboel mannetjes aan vastzaten. ‘Oh,’ zei een van de mannetjes. ‘We hoorden jullie spreken over de rode ring. Wij weten wie die ring heeft.’ Een wat grotere en oudere man stapte uit het paard. Hij had een lange witte baard en hield een zilveren ring met vleugels in zijn hand. ‘Kijk, de ring van vuur,’ zei de man. De ring verspreidde een vreemd vuur. Deze ring is voor degene die de rode ring weet te vinden.

‘Wie heeft de ring,’ vroeg Ruf.

‘De zeeprins,’ zei de oude man. ‘Hij is een boze tovenaar. In de diepte van de zee is onze prins opgesloten.’

‘Wat verschrikkelijk,’ zei Roodvinger.

‘Ik weet wel een lift waarmee je tot de dieptes van de zee kan komen,’ zei de oude man.

Hoofdstuk 3. Waar is Roodvinger ?

De koning van Loupe was een aparte koning van het land van de paardenvliegen. Eigenlijk bezat hij alleen nog maar macht over Loupe zelf, de hoofdstad van het land der paardenvliegen, maar hij werd nog steeds koning genoemd, omdat hij dat lang geleden was. Maar sommigen zeiden dat hij nog steeds regeerde achter de schermen, door geheime apparaatjes.

Hij vond het heel interessant dat Roodvinger in het land van de paardenvliegen was, en liet hem ontvoeren. Twee zwarte ruiters namen Roodvinger, Ruf en de oude man mee naar het kasteel van de koning van Loupe.

‘Vergeet de zeeprins,’ zei de koning, toen hij de oude man erover hoorde praten. De ruiters hadden ook het metalen paard meegenomen. ‘Dat is interessant,’ zei de koning. ‘Werp hen in de kuil. Dit paard kan ik verder wel gebruiken.’ De twee zwarte ruiters deden wat hen gezegd werd. Na een tijdje haalden ze Roodvinger er weer uit.

‘Ach,’ zei de koning, ‘wat kom je hier eigenlijk doen. Loupe is een keurige plaats. Ik hoorde dat je een rotzooi-schopper was. Ik zal je er hoog voor belonen als je mijn generaal wil worden.’

‘Waar gaat dit eigenlijk over,’ vroeg Roodvinger.

‘Macht, mijn zoon,’ zei de koning. ‘Ik wil de macht over het gehele land der paardenvliegen en jij zult mij daarmee helpen.’

‘Dat nooit,’ zei Roodvinger.

‘Werp hem weer in de put,’ zei de koning.

De koning was een beetje bang voor Roodvinger. Hij had al zoveel over Roodvinger gehoord, dat de zwarte draak zijn vriend was, en nog veel meer dingen. De koning wreef over zijn rode ring. Niet de zeeprins had de ring, maar hij.

Roodvinger dacht diep na over wat de koning tegen hem had gezegd. De koning noemde hem zijn zoon. Zou hij zelf de prins zijn ?

De dag erna was het feest. De koning reed door de stad op een heleboel stieren. De koning was dol op stieren. Weer wreef de koning over de rode ring. ‘Ringetje, ze zullen jou nooit krijgen.’

In de nacht zag Roodvinger de rode ring voor zijn ogen vliegen. Roodvinger kon hem makkelijk pakken. ‘Jij bent de prins,’ zei de ring. Toen begon de ring te branden, en veranderde in een rood zilveren ring. Roodvinger deed de ring om zijn vinger.

Er was een andere koning die wel wat in Roodvinger zag : de spinazie koning. Ook deze koning wilde de macht over het hele land van de paardenvliegen. Ook deze koning liet Roodvinger ontvoeren. Strompelend kwam Roodvinger het kasteel van spinazie binnen. Deze koning was nogal dol op varkens, die door het hele kasteel heenliepen.

‘Ik wil varkensvlees,’ bulderde de koning. Direkt kwamen er bedienden aanlopen met schalen vol varkensvlees. ‘Buig voor me,’ zei de spinaziekoning tegen Roodvinger. Twee grote spinazie-soldaten stonden naast hem. Deze hadden Roodvinger ontvoerd. Roodvinger boog. ‘Ken jij het geheim van de spinazie-tenen ?’ vroeg de spinazie-koning. Roodvinger schudde zijn hoofd en staarde wat naar zijn ring.

‘Ja, ik weet dat jij een belangrijke ring hebt,’ zei de spinazie-koning. ‘Jij moet me helpen.’

‘Wat is dat geheim ?’ vroeg Roodvinger.

‘Goed, ik zal het je vertellen,’ zei de koning. ‘Het gaat om een brug, ja, de brug, …. Een brug van de spinazie wereld naar de komkommer wereld. Er is een reusachtig ravijn in het land der paardenvliegen die deze twee werelden gescheiden houdt. Daarom zijn er ook zoveel problemen, en gaat niet alles zoals wij het willen. Er zijn wel lieden geweest die deze brug geprobeerd hebben te bouwen, maar tevergeefs. Niemand is er nog in geslaagd. De hoftovenaar zei dat er maar een manier was de brug te bouwen : cacao, komkommers en spinazie-tenen.’

‘Wat zijn spinazie-tenen in hemelsnaam ?’ vroeg Roodvinger.

‘Tja, weet jij het ?’ vroeg de koning. ‘Ik buig me al jaren over die vraag, en zelfs de hoftovenaar weet het me niet te vertellen.’

Opeens begon de ring van Roodvinger te piepen. ‘Ik weet wel waar die spinazie-tenen zijn,’ zei de ring. ‘En ik weet ook wel wat het is.’

‘Wat is het dan ?’ vroegen de koning en Roodvinger tegelijkertijd.

‘Ach, het zijn gewoon de wortels van bepaalde spinazie-planten,’ zei de ring.

‘Wat voor spinazie-planten ?’ vroeg de koning.

‘Zee-spinazie,’ zei de ring.

‘Nou, dan weet ik genoeg,’ zei de koning. ‘Zeg, spinazie-soldaten, haal zoveel zee-spinazie als je kan.’

De brug was op die manier snel gebouwd. De wortels van de zee-spinazie waren heel erg lang.

Daar schrok Roodvinger ineens wakker. Alles was maar een droom geweest, Roodvinger was nog steeds in een kooi van een bergheks. Daar had hij al de tijd gezeten. Hier had hij ook een bedje. Een raaf kwam hem soms eten brengen.

Hoe kwam dat, dat Roodvinger hier was ? Eens liep hij langs de grachten, en ging hij een winkel binnen. Hij heeft er toen iets gekocht, maar het bleek dat de spullen van een bergheks waren, en hij werd behekst. Zo nam de bergheks hem mee naar haar huisje in de bergen, waar hij in een kooi terechtkwam. De raaf zorgde voor hem. Hij zag de heks niet vaak. De raaf vertelde aan Roodvinger dat de bergheks hem in de kooi had gestopt om hem te beschermen tegen iets veel ergers.

Moest Roodvinger dat geloven ? In ieder geval kon hij hier niet meer weg. Soms leek het alsof de kooi ineens veel ruimer was. Soms leek het alsof dingen aan het

veranderen waren, soms leek het alsof hij vrij was, maar hij werd uiteindelijk altijd weer wakker in zijn kooi. Dat is wat Roodvinger is, slechts een dromenmannetje. Daar moet hij het mee doen.

Alle ontsnappingen zijn niet echt. Hij wordt altijd wakker in de kooi. Maar hij probeert het in ieder geval. Hij blijft dromen. Zou hij echt beschermd worden tegen iets ergers ? Kan hij beter in de kooi blijven ? In ieder geval kan hij nog dromen.

Is de bergheks zijn vriend of zijn vijand, en de raaf ?

Hij moest denken aan wat hij gekocht had, zo'n mooie kleine helicopter. Maar de bergheks zat erachter, en nam hem mee. Wat was er van hem geworden ?

Hij had spijt, heel veel spijt, dat hij de helicopter had gekocht. Maar wat als hij niet naar de winkel was gegaan, en hij was een ander weggetje ingegaan ? Was hij dan in de handen gevallen van iets ergers ?

Roodvinger wist het niet.

Op een dag kwam niet de raaf naar de kooi van Roodvinger, maar de heks.
'Ik moet je laten gaan,' zei de heks.
Ze opende het kooitje, maar Roodvinger wilde niet.
Hij was bang voor het ergere.

Toen heeft de heks de kooi buiten gezet, en toen is Roodvinger maar gegaan. Het was een hele lange tocht door de bergen, terug naar huis.

Maar toen Roodvinger bijna thuis was gekomen, ja, je raad het al, toen werd hij weer wakker in zijn kooi. Alles was maar een droom geweest. Maar wat nu als de kooi van de bergheks ook maar een droom was ? Of is alles een droom, waar je dan ook bent ?

Roodvinger keek naar zijn dromenhorloge. Het had zoveel mooie kleuren. Telkens leken de plaatjes te veranderen. Droomde hij of was hij wakker ? 'Ik wil wakker worden, ik wil wakker worden,' zei Roodvinger telkens tegen zichzelf.

Daar bonste hij tegen een lantaarn paal op. 'Wat doe ik hier ?' vroeg Roodvinger zich af. 'Ik liep gewoon te slaapwandelen ?' Hij keek naar het stoplicht. Het waren telkens andere plaatjes. Het was een dromenstoplicht. 'Waar ben ik ?' vroeg Roodvinger zichzelf.

‘Oh, ik weet het al, ik weet het al,’ zei Roodvinger. ‘Ik was op weg naar ... grootmoeder. Ik heb veel te veel getreuzeld, ik heb veel te veel lopen dromen.’

Einde